ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Проблема

Понад 20 тисяч неповнолітніх — поза освітнім процесом

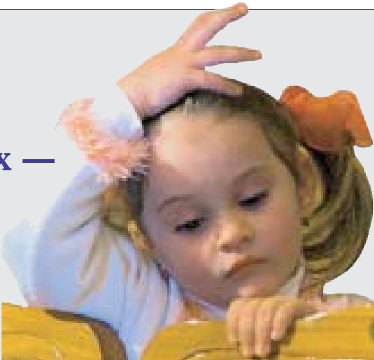

СТОР. 6

Культура

Почалися гастролі — життя триває

СТОР. 8

Освіта

Батьки продовжують платити «податок на школу»

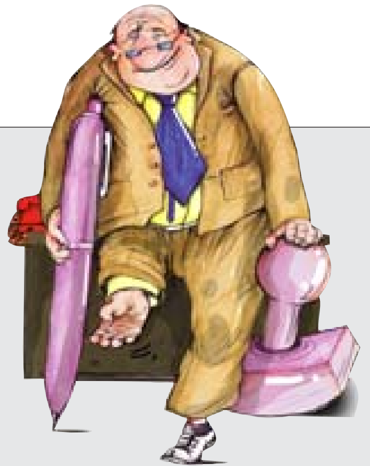

СТОР. 13

№ 220 (4720) П'ЯТНИЦЯ, 20 ЛИСТОПАДА 2009 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

Хто зупинить епідемію алкоголізму?

Проблему алкоголізму в Україні намагаються не помічати, хоча, тільки за офіційними даними, надмірне вживання спиртних напоїв щорічно призводить до смерті 40 тисяч українців. Алкоголь — на третьому місці серед чинників, які спричиняють смертність серед населення країни в цілому, на другому — серед тих, що вкорочують життя працездатної категорії, і на першому — що загрожують смертю людям у віці від 25 до 40 років.

При цьому Україна посідає перше місце в світі за рівнем дитячого алкоголізму. А загалом від 700 до 900 тисяч осіб перебувають на обліку як хворі на алкоголізм, однак реальна цифра в 3—5 разів вища.

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ ЧИТАЙТЕ НА 10—11-Й СТОР.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Програмно-бюджетна невизначеність

Ранкове засідання 19 листопада

На початку засідання народні депутати заслухали доповідь першого заступника міністра економіки Анатолія Максюти, який представив урядовий проект державної програми економічного і соціального розвитку України на 2010 рік.

СТОР. 2

Євросоюз обирає президента

Замість виборів — компроміс

Учора в Брюсселі був історичний день для Євросоюзу. Уперше лідери 27 країн-членів узгоджували кандидатури на два нові пости, що запроваджуються Лісабонською угодою, — президента Євросоюзу (офіційна назва цієї посади — постійний голова Ради ЄС) та міністра закордонних справ спільноти (офіційна назва — високий представник із зовнішньої політики та безпеки ЄС). Також обирали керівника секретаріату Ради ЄС.

СТОР. 7

Теми газу уникнути не вдасться

Учора в Ялті засідала Рада глав урядів СНД, **повідомляє прес-служба МЗС України**. Також там відбулося п'яте засідання Комітету з питань економічного співробітництва Україно-Російської міждержавної комісії. До порядку денного було включено питання співробітництва в атомній енергетиці, транспорті, авіаційній та космічній промисловості, агропромисловому комплексі, науці і техніці та інші.

СТОР. 7

КОРОТКО

■ У центрі бельгійської столиці, в кафедральному соборі святих Архистратига Михаїла і Гудули, відбулося богослужіння із вшанування пам'яті жертв голодомору в Україні 1932—1933 років.

■ У харківського лікаря, який захворів у Іспанії, підтверджено грип A/H1N1.

■ Рівненські панчохиноситимуть і в Австралії.

■ Херсонські «підпільники» виготовляли томатну пасту з гнилих кавунів.

ПОДІЇ

Двотомник Лафонтена повернувся в музей

Раритетне паризьке видання 1876 року із золотим тисненням і золотим зрізом, ілюстроване чудовими гравюрами 1822 та 1823 років відомих французьких майстрів, прибуло посилкою на ім'я директора Дніпропетровської міської бібліотеки з баварського міста Ерланген. До книг додавався супроводжувальний лист: «Шановні пані та панове! Ці два красиві й давні томи байок Жана де Лафонтена належать вашій бібліотеці. Мій батько в 1942 році провів кілька місяців у Дніпропетровську, будучи цивільною особою, і забрав ці книги з собою. Тому я вважаю своїм обов'язком повернути їх у вашу бібліотеку. З дружнім привітом Розмарі Бецнер».

Як з'ясувалося, книги належали бібліотеці Дніпропетровського історичного музею імені Д. Яворницького. Туди їх і передали.

СТОР. 7

Ще одна жертва грипу: антимонопольника побили за лимони і часник

Співробітника Дніпропетровського відділення Антимонопольного комітету України побили троє невідомих. Інцидент стався, коли той повертався з роботи додому.

— До його безпосередніх обов'язків входить перевірка необґрунтованого підвищення цін на ринках протигрипозних медпрепаратів і продуктів харчування. Таким перевіркам не зовсім раді їх власники-підприємці. Це дає нам підстави вважати, що побиття може бути пов'язане з його професійною діяльністю, — **розповів на прес-конференції в. о. голови АМКУ Олександр Мельниченко.**

СТОР. 6

Я ВАМ ПИШУ...

Удень із свічкою не знайдеш

Настали тяжкі часи: місцева влада заборонила продавати в кіосках україномовні газети. Уряд залишив громадян Донбасу один на один з місцевими чиновниками. А ті поводяться так, ніби українці — навіть не національна меншість у Донецьку, а їх взагалі немає. Про яку двомовність ідеться, якщо всі чиновники місцевого і обласного значення розмовляють російською?

Ще п'ять років тому в кіосках можна було купити «Сільські вісті», «Світлицю» та інші україномовні газети. Зараз жодної української газети в кіосках не знайдете.

Анатолій ГОДОРОЖА.

Донецьк.

Уряд пропонує зробити вихідними днями 1–10 січня 2010 року

Програмно-бюджетна невизначеність

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

**Ранкове засідання
19 листопада**

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

За його словами, в країні у третьому кварталі намітилася тенденція до виходу з кризи, зокрема, зросли обсяги виробництва, зменшилося безробіття. А. Максюта поінформував, що наступного року уряд має намір надати підтримку підприємствам, попит на продукцію яких цьогоріч зменшився. Передусім йдеться про автопром, машинобудування та будівництво. Також, незважаючи на нинішнє істотне скорочення рівня ВВП, на 2010 рік уряд прогнозує його збільшення на 3,7 відсотка. Серед інших пріоритетних напрямків розвитку — підвищення купівельної спроможності громадян. Щоправда, це неможливо буде втілити, якщо не змінити рівень інфляції та не зробити доступнішим кредитування. Крім того, уряд задекларував низку кроків з проведення структурної модернізації промисловості і стимулювання експорту, приріст якого прогнозується на рівні 9,2 відсотка.

Однак парламентарії жорстко розкритикували представлену навіть не членом Кабміну, за порожньої урядової ложі, програму. Представники Партії регіонів, зокрема, наголошували, що оскільки в її основу покладено нереальні економічні показники, то й втілення її в життя в принципі неможливе. До того ж з'ясувалося, що Комітет Верховної Ради з питань економічної політики цей документ на своєму засіданні навіть не розглядав. Як зауважив у своєму виступі народний депутат Павло Жебрівський («НУ—НС»), складається враження, що уряд не очікував на ухвалення програми розвитку країни. Яскраве свідчення цього — відсутність під час розгляду міністра економіки. А. Максюта пояснив відсутність урядовців у Верховній Раді тим, що вони беруть участь у саміті керівників СНД. Як наслідок, проект програми підтримали лише 192 народні депутати (149 — БЮТ, 24 — «НУ—НС», 18 — Блок Литвина, 1 — позафракційний).

Олена Бондаренко, Зоя Шишкіна.

Після цього народні обранці шляхом голосування визначилися з розглядом наступних питань, зокрема, проекту держбюджету на 2010 рік та змін до закону про держбюджет на поточний рік стосовно ставок акцизного збору на тютюнові вироби з пропозиціями Президента. Отож Перший заступник Голови Верховної Ради Олександр Лавринович оголосив до розгляду проект держбюджету на 2010 рік. За його словами, народним депутатам пропонується ухвалити постанову про схвалення висновків і пропозицій Комітету Верховної Ради з питань бюджету до проекту закону про державний бюджет України на 2010 рік як бюджетних висновків Верховної Ради та відправити їх до Кабміну. А уряд під час доопрацювання проекту закону про держбюджет на 2010 рік має розглянути узагальнені пропозиції народних депутатів, депутатських фракцій та комітетів Верховної Ради до зазначеного законопроекту, уточнити основні прогнозні макропоказники економічного і соціального розвитку України на 2010 рік та внести зміни до відповідних показників проекту бюджету на 2010 рік, внести збалансовані пропозиції щодо врахування положень закону від 20 жовтня 2009 року «Про встановлення прожиткового мінімуму та мінімальної заробітної плати». Після доопрацювання проекту закону про держбюджет на 2010 рік уряд має подати його на розгляд парламенту у двотижневий термін з дня набрання чинності постанови. Далі народні депутати перейшли до обговорення законопроекту.

Більшість промовців акцентували увагу на тому, що проект бюджету складено на основі неіснуючого Бюджетного кодексу та що він не враховує норми закону про збільшення соцстандартів. Зокрема, О. Лавринович звернув увагу на позицію, яка встановлює, що розміри соцстандартів визначатимуться в рамках можливостей бюджету, а голова Рахункової палати Валентин Симоненко заявив, що під час підготовки законопроекту «уряд проявив повний правовий нігілізм». А оскільки, на думку більшості промовців, поданий документ недосконалий настільки, що комітет його не в змозі поліпшити, то було запропоновано повернути його до Кабміну, щоб він підготував інший. Однак Перший заступник Голови Верховної Ради Олександр Лавринович зауважив, що це суперечило б Регламенту. Мовляв, Верховна Рада могла повернути законопроект під час процедури представлення, а розгляд законопроекту в першому читанні такої можливості не передбачає. Отже, віддавши 189 голосів на підтримку бюджету й не ухваливши його, народні обранці згідно з Регламентом були поставлені перед необхідністю розглядати кожну із 1300 поправок. Після того, як народні депутати не змогли дійти згоди стосовно своїх наступних кроків, головуючий оголосив ранкове засідання закритим.

На початку засідання народні депутати привітали з днем народження своїх колег Миколу Катеринчука, Катерину Лук'янову та Андрія Найдьонова.

Надія СМІЯН.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Для корупціонерів створюється Єдиний державний реєстр

Шляхи реалізації нового антикорупційного законодавства України, яке набирає чинності з 1 січня 2010 року, обговорювали на спільному засіданні парламентського Комітету з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією та колегії Головного управління державної служби.

Голова комітету Ігор Калєтнік зазначив, що нове антикорупційне законодавство України складається з ухвалених у червні нинішнього року Верховною Радою законів: «Про засади запобігання та протидії корупції»; «Про відповідальність юридичних осіб за вчинення корупційних правопорушень»; «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення».

«Прийняття цих законів покликане забезпечити ефективну протидію корупційним проявам, посилити відповідальність за вчинення корупційних діянь. Крім того, впровадження нового законодавства наблизило Україну до світових стандартів антикорупційної політики. В законах дано чітке визначення таких понять, як «конфлікт інтересів», «корупція», «корупційне правопорушення», «неправомірна вигода» тощо. Отож **чітко розмежовані приватні і службові інтереси, а також усунуто суперечності, що давали змогу вільно трактувати деякі поняття, і, як наслідок, уникати відповідальності».**

Окрім того, за словами Ігоря Калєтніка, **значно розширено перелік осіб—суб'єктів корупційного правопорушення: «Від працівників підприємств до народних депутатів, Голови Верховної Ради, Прем'єр-міністра і Президента України». Передбачено, за корупцію також відповідатимуть і юрособи. «Причому, — пояснив голова комітету, — стягнення за вчинене правопорушення може бути як заборона займатися певним видом діяльності, так і ліквідація юридичної особи взагалі».**

До речі, суб'єктами відповідальності за вчинення корупційних правопорушень з 1 січня 2010 року стануть не лише посадовці, які отримують заробітну плату з державного або місцевих бюджетів, а й ті, котрі прирівнюються до уповноважених на виконання функцій держави або органів місцевого самоврядування. Це, зокрема, стосується громадян, які не є державними службовцями, посадовими особами місцевого самоврядування, але надають публічні послуги (аудитори, нотаріуси, експерти, оцінювачі, арбітражні керуючі, незалежні посередники чи члени трудового арбітражу під час розгляду колективних трудових спорів, третейські судді, керівники громадських організацій, підприємці).

Відомості про тих, кого притягнуто до відповідальності, заноситимуться до Єдиного державного реєстру осіб, які вчинили корупційні правопорушення.

А для всіх публічних службовців під час перебування на посадах законом встановлюється обов'язок регулярно подавати відомості не лише про доходи, а і про витрати, що, є надія, дасть змогу запобігти незаконному збагаченню цих осіб.

І держслужбовці, і посадовці місцевого самоврядування, і загалом громадяни нашої держави мають розуміти антикорупційні норми та положення. Тож, за підсумками обговорення, було ухвалено рішення, зокрема, рекомендувати Раді національної безпеки і оборони розглянути на черговому засіданні питання щодо втілення в життя нового антикорупційного законодавства та проведення інформаційної кампанії на підтримку його реалізації. Головному управлінню держслужби — забезпечити підготовку посібника з роз'ясненнями для державних службовців щодо дій в певних ситуаціях. А Кабінет Міністрів має сприяти запровадженню механізмів переведення послуг, які надаються органами виконавчої влади, в електронну форму із застосуванням сучасних засобів інформатизації.

На засіданні побувала Галина КВІТКА.

ІНФОРМАЦІЯ ДО РОЗДУМІВ

Головдержслужбою України спільно з представниками Міністерства внутрішніх справ, Державної податкової адміністрації, Служби безпеки України та Міністерства освіти і науки протягом 9 місяців 2009 року проведено 147 спецперевірок відомостей, що подали кандидати на зайняття посад державних службовців. Виявилося, що 82 відсотки претендентів надавали недостовірну інформацію щодо:
— доходів та зобов'язання фінансового характеру (74,8%);
— притягнення до адміністративної відповідальності за корупційні дії (6,1%);
— дипломів про освіту (1,4%).

Микола Мартиненко залишається керівником фракції «НУ—НС»

Про це вчора під час брифінгу заявили народні депутати, представники цієї політичної сили в парламенті В'ячеслав Коваль та Роман Зварич.

За словами В'ячеслава Коваля, питання про зняття очільника «НУ—НС» розглянуто на засіданні Регламентного комітету. Так, зокрема, встановлено, що документи про відкликання оформлено неналежним чином. Приміром, заява подана не на бланку, як це вимагається, і підписана особами, які не мають права візувати такі документи від імені фракції.

У тексті також не зазначено, які саме депутати були присутні на засіданні, прізвище головуючого і не наведено тези їхніх виступів та позиції. Ще раніше два представники цієї політичної сили Олександр Клименко і Тарас Стецьків поінформували, що не ставили своїх підписів за усунення Миколи Мартиненка. Як зауважив Роман Зварич, Голова Верховної Ради Володимир Литвин ще в понеділок після погоджувальної ради наголосив, що керівник «НУ—НС» залишається легітимним, поки не надійде рішення Регламентного комітету. Однак комітет цю легітимність тільки підтвердив.

Оскільки оголошення про відкликання Миколи Мартиненка було зроблено Першим заступником Голови Верховної Ради Олександром Лавриновичем, спростувати цю інформацію має саме він. За словами Романа Зварича, фракція категорично наполягатиме на цьому.

Надія ГОРБАТЮК.

Впровадження нового законодавства наблизило Україну до світових стандартів антикорупційної політики

Врятування країни від вимирання її громадян має стати національною ідеєю

Під час учорашньої робочої поїздки Голови Верховної Ради Володимира Литвина на Вінниччину йому неодноразово доводилося відповідати на запитання про ситуацію з грипом на Україні. Зокрема, про це запитували мешканці Бершаді та Шаргорода. На думку глави парламенту, нагнітання ситуації із захворюванням на грип викликано президентськими виборами.

— Надягнули на людей маски, щоб вони мовчали, — зауважив В. Литвин. Та додав, що «тепер варто було б зняти маски з тих, хто допустив таку ситуацію. Не антигрипозну, звичайно...»

За інформацією, отриманою Головою Верховної Ради від фахівців, кожен рік в Україні від пневмонії помирає 6—6,5 тисячі людей. Це данні за останні п'ять років. А от 460 тисяч українців залишають цей світ через захворювання серцево-судинної системи, 90 тисяч — від онкологічних хвороб. Туберкульоз заганяє в могилу 53 тисячі наших громадян, приблизно стільки ж забирає СНІД, 21 тисяча гине в автокатастрофах. Дуже короткою є тривалість життя українців: чоловіки живуть в середньому 62 роки, жінки — 74 . Для порівняння: у Швейцарії ці цифри становлять відповідно 84 і 90 років.

— Треба рятувати людей не тільки від епідемії грипу, — каже В. Литвин, — а й від загального вимирання. Це має стати національною ідеєю. Починати треба із загальної диспансеризації населення. Пропонуємо розпочати її вже з наступного року.

За словами глави парламенту, здоров'я людей в першу чергу залежить від якісних харчів і води, які ми споживаємо. «Мені приємно було дізнатися про те, що на птахокомбінаті «Бершадський», де ми побували, вирощують екологічних бройлерів, що їм не згодовують біологічно активні добавки. Таким чином колектив поставляє на ринок таку продукцію, яку мають споживати українці».

У свою чергу працівники птахокомбінату звернули увагу гостя на надмірну кількість імпортних м'ясопродуктів, які постачають в нашу державу. Це, за їхніми словами, підриває економіку не тільки їхнього комбінату, а й інших вітчизняних підприємств харчової промисловості.

— Ми не можемо заборонити ввезення такої продукції, — відповів В. Литвин, — бо це не дозволяють вимоги СОТ. Але обмежити їх можна шляхом посилення санітарного контролю та продуманої митної політики. Натомість, уряд тільки в нинішньому році надав дозвіл на ввезення з-за кордону 3,2 мільйона тонн м'ясопродуктів.

Разом з тим, здається, всі зрозуміли, наголосив В. Литвин, що займатися розвитком сільського господарства стає дедалі вигідніше. Однак, проблемним залишається диспаритет цін на сільськогосподарську і промислову продукцію та дорогі кредити для села. Хоча іноземних інвесторів це не лякає. Їхня ціль — наша земелька. На підтвердження сказаного В. Литвин розповів про свою недавню зустріч у Лондоні з одним із членів британського парламенту. Той повідомив, що має в Україні в оренді сто тисяч гектарів землі, у Львівській області і в Криму. Обробляє поки що тільки 30 тисяч гектарів, здебільшого вирощує на них ріпак. Неспроста британець так цікавився, коли ж нарешті у нас почне діяти ринок землі. Не він один з нетерпінням чекає початку продажу української землі. Хіба можна таке допустити? Тому наш бізнес, який працює в селі, має бути більш відповідальним перед селянами. Не можна обмежуватися тільки сплатою коштів за оренду земельних паїв, за них в основному розраховуються натурою. Треба також вкладати гроші в розвиток соціальної сфери, поліпшувати інфраструктуру села.

Віктор СКРИПНИК.

На знімку: Голова Верховної Ради Володимир Литвин та генеральний директор Бершадської птахофабрики Іван Андрушко.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

ВИБОРИ-2010

Центрвиборчком просить збільшити фінансування

Центральна виборча комісія просить Кабінет Міністрів збільшити передбачене у проекті держбюджету на 2010 рік фінансування президентської виборчої кампанії до 1 122,350 млн. грн., або на 21,650 млн. Відповідну постанову ЦВК ухвалила 18 листопада. За словами заступника голови Центрвиборчкому Жанни Усенко-Чорної, таке збільшення фінансування пов'язане з підвищенням з січня 2010 року мінімальної зарплати до 869 гривень, що тягне за собою збільшення витрат на зарплати членів виборчих комісій.

«Повернемо країну громадянам»

— Уже на старті виборчої кампанії ми зіткнулися з апатією громадян, розчаруванням та загальним настроєм, котрий коротко можна охарактеризувати як «нікому не віримо». Причини цього розчарування і втоми від політики зрозумілі: за ці роки було дискредитовано практично всі інститути, включаючи інститут Президента і парламент, — зазначає кандидат на пост глави держави Олег Рябокон. Відтак він вважає, що сьогодні в суспільстві є повна згода стосовно того непорушного факту, що українська політико-економічна система повністю вичерпала себе. Проте відповідно до законів самозбереження вона намагається закритися від впливу громадян і встановити максимально можливий контроль за ресурсами, що дедалі зменшуються. На думку кандидата, сила цієї системи полягає в тому, що кожен, хто до неї приєднується, — грає за її правилами. Тож на цих виборах вирішується, скільки громадян України готові відмовитися від ролі «технічних виборців» і взяти свою долю і долю країни в свої руки. «Це альтернатива — скинути з себе личину байдужості й апатії та взяти в свої руки державне управління. Цей рух можна розпочати на основі громадянської самоорганізації», — наводить прес-центр О. Рябоконя його слова.

Відставка вигідна уряду

Кандидат на пост Президента Арсеній Яценюк вважає, що уряду, котрий протягом останніх місяців тримається виключно за рахунок кредитів МВФ, зараз вигідно піти у відставку, щоб не нести відповідальності за свою діяльність. «Дивіться, як живе країна. «Вона» взяла 12 мільярдів доларів у МВФ — це на кожен місяць по мільярду доларів. Зарплати, пенсії, гроші за газ платилися з кредитів МВФ. Зараз гроші закінчилися, і на грудень їх немає», — наводить слова А. Яценюка пресслужба кандидата. А це означає, що в грудні «тільки диво врятує уряд — тобто якщо він знову десь візьме кредит». На думку А. Яценюка, на грудень урядові не вистачає близько 24 мільярдів гривень, тож в цій ситуації відставка вигідна насамперед Прем'єр-міністру Юлії Тимошенко, котра таким чином «зможе уникнути відповідальності за непрофесійні дії її команди й отримає змогу знову скаржитися, що не встигла навести в країні ладу». Адже у разі відставки нинішнього та приходу нового технічного уряду відразу з'ясується, що «в казні порожньо, ПДВ не відшкодовано, бюджетна дірка — двадцять з гаком мільярдів гривень, кредитів ніхто не дає, зарплату платити треба. А «талановита Юлія Володимирівна» у цій ситуації заявить: «Бачте, я ж вам казала. От якби я була, то всім би все заплатили. А мене ж знову зняли», — підсумував А. Яценюк.

Якщо міністра оборони звільнили безпідставно...

Коментуючи на прохання журналістів регіональних ЗМІ подання Президента про призначення Юрія Єханурова на посаду глави оборонного відомства, лідер Партії регіонів Віктор Янукович зазначив, що «помаранчеві» повинні вибачитися перед Єхануровим за його звільнення з посади міністра оборони. «Ми вважаємо, що «помаранчеві» повинні між собою розібратися. Якщо вони безпідставно звільнили міністра оборони, то нехай вибачаться перед ним, нехай публічно скажуть», — наводить слова В. Януковича прес-служба Партії регіонів. Водночас лідер регіоналів зазначив, що опозиція не братиме участі в голосуванні за призначення Ю. Єханурова на посаду міністра оборони. Нагадаємо, 5 червня 2009 року за звільнення Ю. Єханурова з посади міністра оборони проголосували 363 народні депутати, в тому числі 161 представляв Партію регіонів.

ОФІЦІЙНО

Центральна виборча комісія повідомляє про відкриття накопичувального рахунку виборчого фонду кандидата на пост Президента України

Тягнибока Олега Ярославовича.

Реквізити накопичувального рахунку виборчого фонду кандидата на пост Президента України Тягнибока Олега Ярославовича:

Отримувач: виборчий фонд кандидата на пост Президента України Тягнибока Олега Ярославовича.

Ідентифікаційний номер отримувача за ДРФО: 2514811934.

Банк отримувача: ПАТ «Індекс-банк».

Код банку отримувача: 300614.

Рахунок отримувача: № 26402008016001.

Центральна виборча комісія повідомляє про відкриття накопичувального рахунку виборчого фонду кандидата на пост Президента України

Противсіх Василя Васильовича.

Реквізити накопичувального рахунку виборчого фонду кандидата на пост Президента України Противсіх Василя Васильовича:

Отримувач: виборчий фонд кандидата на пост Президента України Противсіх Василя Васильовича.

Ідентифікаційний номер отримувача за ДРФО: 1708902552.

Банк отримувача: Філія «Центральне РУ» АТ Банк «Фінанси та Кредит».

Код банку отримувача: 300937.

Рахунок отримувача: № 26402014163101.

У зв'язку з виключенням із списків вважати недійсними посвідчення помічників-консультантів:

народного депутата України Константинова Є. С:
Давиденко Ірини Анатоліївни (номер посвідчення 297/11);
народного депутата України Писарчука П. І.:
Березовського Юрія Олеговича (номер посвідчення 153/18);
народного депутата України Самойленка Ю. П.:
Іванушкіна Ігоря Євгеновича (номер посвідчення 57/19);
народного депутата України Толстоухова А. В.:
Пелюховського Андрія Васильовича (номер посвідчення 82/20).

Управління кадрів.

Резонанс про добрі діла... додає роботи

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Народний депутат України, заступник голови Комітету з питань бюджету Верховної Ради Олег Ляшко нещодавно взяв під свою опіку, як представник БЮТу, і Щорський район. Місцеві жителі з радістю сприйняли це повідомлення.

Адже резонанс про добрі діла впливового політика поширюється селами і містечками Придесення. Тож у багатьох населених пунктах воліють бачити народного обранця, щоб поділитися з ним сокровенним.

Плідними були зустрічі О. Ляшка у Щорському районі. У Рогізках, Тур'ї, Щорсі народний депутат України дізнався про чимало злободенних проблем щорсівчан. У Рогізківській ЗОШ I—III ступеня необхідні реконструкція та ремонт теплотраси, котельні, шкільного приміщення.. Народний обранець пообіцяв вирішити цю проблему. Буде він займатися і «пробиванням» будівництва підвідного газопроводу з Щорса до Рогізки. У Щорсі О. Ляшко побував у дитячому відділенні райлікарні, дошкільному навчальному закладі №1. В останньому завдяки його турботі замінено вікна, а в першому — заплановано реконструкція.

За сприяння депутата у місті в мікрорайоні з 12 будинків вирішене питання подачі води на верхні поверхи. І все це стало можливим завдяки будівництву нового водопроводу. Також О. Ляшко поспілкувався із жителями мікрорайону по вул. Енгельса та К. Цеткін, де будується напірний колектор для водовідведення.

Народний депутат України також ознайомився з діяльністю приватного підприємства ТОВ «Сівер-теплозбут» з виробництва брикетів із відходів деревини. О. Ляшко переконався, що це калорійне на рівні вугілля місцеве паливо перспективне для об'єктів соціальної інфраструктури районів. Тож пообіцяв директору В'ячеславу Івлєву всіляко сприяти у поширенні дешевих брикетів для опалювання шкіл, клубів.

Народний депутат України, приїхавши до Щорського району, привіз чимало подарунків. Він вручив цього дня щорсівчанам, зокрема, спортінвентар, пральну машину, матеріали на ремонт клубу тощо.

Олег Ляшко під час зустрічей у населених пунктах наголошував, що діяльність уряду Юлії Тимошенко спрямована на поліпшення добробуту українського народу. Він навів чимало переконливих прикладів, як за допомогою БЮТ, Кабінету Міністрів у районі та Щорсі вирішуються у минулому нерозв'язані проблеми.

Петро ЄРМОЛАЄВ.

Чернігівська область.

На знімку: народний депутат України Олег Ляшко спілкується з щорсівчанами.

Фото Василя АМЕЛЬЧЕНКА.

ЧОМУ проект Господарського процесуального кодексу України ніяк не потрапить до робочих планів засідань Верховної Ради України?

НА ВІСТРІ ПРОБЛЕМ ПРАВА І МОРАЛІ

Ми ведемо розмову з народним депутатом України, членом парламентського Комітету з питань правосуддя Дмитром ПРИТИКОЮ.

— Може з цього ЧОМУ й почнемо нашу бесіду, шановний Дмитре Микитовичу? Весь депутатський корпус, і весь суддівський добре знають вас як палкого прихильника верховенства права і людину, яка зробила вагомий внесок у вдосконалення законів, особливо господарського судочинства, відпрацювання чітких, однакових для всіх учасників судового процесу умов та правил судочинства. В порядку законодавчої ініціативи ви внесли на розгляд парламенту ґрунтовно опрацьований проект нового Господарського процесуального кодексу України, реєстраційний №2178... Коли саме ви внесли цей законопроект?

— Торік, 6 березня. Давненько, безумовно.

— Щось ваша усмішка сумна. А це ж законопроект, який конче потрібен державі, суб'єктам господарювання та підприємництва, людям. Адже сьогодні розгляд справ у господарських судах здійснюється на підставі Господарського процесуального кодексу України 1991 року. Уявляєте, скільки води відтоді протекло Дніпром! Хіба можна на тих перших наших правових наробках ефективно здійснювати судовий захист?

— Звичайно, ні. Новий Господарський процесуальний кодекс України і має стати правовою основою для забезпечення захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод та інтересів учасників господарських правовідносин, в тому числі від порушень з боку органів державної влади та їх посадових осіб, тих, хто безпосередньо здійснює державний контроль та нагляд за господарською діяльністю, шляхом справедливого, неупередженого та своєчасного розгляду справ, віднесених до компетенції господарських судів.

— Тобто йдеться про значне розширення прав господарських судів?

— Швидше, про розширення компетенції цих судів і посилення відповідальності за здійснення правосуддя. Проектом Кодексу пропонується суттєво змінити повноваження інститутів доказового права, забезпечення позову та попередніх забезпечувальних заходів.

У проекті реалізовано положення Конституції України щодо повного фіксування судового процесу технічними засобами. Регламентовано положення про розгляд господарських спорів за участю іноземних суб'єктів господарювання... Виключено з Кодексу інститут відмови у прийнятті заяви, що надавало суду можливість відмовляти в доступі до суду, позбавляти заявника права на судовий захист.

— Уже перелік новел і змінених норм дає можливість знову і знову повертатись до запитання: ЧОМУ проект нового Кодексу досі не розглядається? Адже очевидним є той факт, що новий закон піднесе наше господарське судочинство на вищий правовий і більш цивілізований рівень. В його оновлених статтях узагалі відсутній атавізм директивного права, відомчо-особистісні пріоритети... Не менш важливим, а можливо, саме визначальним є те, що проект нового Господарського процесуального кодексу України закріплює необхідність уже давно назрілого розмежування повноважень загальних та господарських судів в умовах ринкових перетворень в Україні... А може, саме переляк перед правовим розмежуванням цих повноважень і лежить в основі тривалого утримання нового Кодексу в безмежних шухлядах парламентаріїв?

— Цілком прийнятна думка: можливо. Але таких можливо чимало на шляхах деяких інших нововведень. Не всі готові розширити компетенцію господарських судів. До того ж нехтується право цих судів розглядати справи не лише з урахуванням суб'єктивного складу правовідносин, а й змісту спірних правовідносин. Практика сучасного господарського судочинства показує, що до компетенції господарських судів необхідно було віднести справи, однією із сторін яких є громадянин, просто громадянин, а не обов'язково підприємець. Це, зокрема, справи, які випливають із спорів між акціонером і акціонерним товариством, учасниками інших господарських товариств. Одним із авторів такого законопроекту був і я. На сьогодні відповідні зміни внесено до статті 12 чинного Господарського процесуального кодексу України. Нині вже можна прогнозувати шквал таких спорів земельних питань, що назрівають.

— А цього не хочуть сприйняти ті, хто стоїть на чолі цих товариств чи й навіть над ними?

— Звичайно! Але ми чомусь не беремо до уваги, що завтра таким само простим громадянином може стати той, хто сьогодні стоїть над судовим процесом.

— Так, Дмитре Микитовичу! Для кожного неупередженого ока є очевидним, що поданий вами проект Господарського процесуального кодексу України має достатньо помітних і важливих нововведень, зокрема як Кодекс правового розвитку економіки держави. І тут я ось до чого веду. Ви, ваша толерантність, відсутність тієї шаленої амбіційності, яку часом виявляють не обтяжені думкою колеги, ваша, зрештою, депутатська порядність і віра в силу розумового діалогу — похвальні. Але залишається на поверхні розмови оте ЧОМУ. Чому такий необхідний і чітко виписаний законопроект не знаходить енергійної підтримки колег? Може, слід шукати якусь іншу, більш ефективну лінію його просування?..

— Якусь іншу? Я ніколи не був і навряд чи буду серед тих, хто собі прокладає шлях ліктями. Я більше покладаюся на силу аргументів, ніж на аргумент сили, і відверто скажу, що ціла низка запропонованих норм уже знайшла своїх прихильників, до того ж не лише в Партії регіонів, а й серед «нашоукраїнців», членів Блоку Литвина, серед комуністів і бютівців.

— Відомо, що свої проекти нового Господарського процесуального кодексу подали декілька депутатів. Але чому б вам, Дмитре Микитовичу, не проявити ініціативи і хоч раз зібратися цією групою за одним столом і сказати: «Друзі! Давайте подумаємо про хитку нині економіку України! Давайте станемо на позицію простих людей, які місяцями і роками шукають свою правду і захист у лабіринтах судових статей і самих судів. Давайте зберемося й не вийдемо з цієї кімнати доти, доки не зведемо всі кращі статті в єдиному проекті закону».

— Ой, довго ми сиділи б у тій кімнаті. Бо розуміння праведного і неправедного є. Немає ще достатнього розуміння громадянського і політичного. Нам треба ще дуже багато і ретельно попрацювати саме в сесійній залі парламенту, в комітетах. Знаю, що наша фракція відкрита і готова до пошуку такого порозуміння. Але ще є сили, які поки що уникають ділового діалогу. Проте я все-таки схильний до думки, що найближчим часом, вже на наступній сесії, ми проведемо і перше і друге читання законопроекту і в підсумку він стане новим Кодексом.

— Коли слухаєш ваші відповіді, Дмитре Микитовичу, то майже всі акценти ви розставляєте так, що в вашій особі проглядається палкий захисник і провідник ідей піднесення авторитету і правової репутації господарських судів. Це що, дається взнаки більш як п'ятнадцятирічна практика очолення Вищого господарського суду України?

— Я б трішки інакше, ніж поставлено запитання, відповів на це. Я так гадаю, що всім нам, незалежно від того, де і як ми працювали і яких ми політичних уподобань, треба якнайбільше дбати про піднесення авторитету України як правової держави. І коли ми — передусім маю на увазі парламентаріїв — у своїй галузі, відповідно до свого фаху захищатимемо і дбатимемо про ділову репутацію конкретної галузі праці чи права, то шлях від країни із залишками директивного управління у сферах сучасного життя, шлях України до цивілізованого світу буде і коротший, і не такий болісний. Уже настав час привести наше національне законодавство у відповідність до стандартів Ради Європи, які стосуються підвищення ефективності судового захисту.

— Ми з вами не зачепили ще одного гострого в судочинстві питання. Вам краще, ніж іншим, відомо, яких зусиль доводиться докладати людям, щоб пройти всі судові інстанції та перепони для захисту своїх прав та інтересів. Практично майже кожна справа — не будемо уточнювати, чому саме, — некомпетентність чи нечесність судді, заплутаність чи вплив ще до кінця не зжитого телефонного права тощо — проходить нині першу, апеляційну та касаційну інстанції. На якомусь із цих етапів — найчастіше це апеляційна чи касаційна інстанція — правда торжествує. Врешті-решт, Верховний Суд України ставить крапку у найбільш критичних випадках. Але останнім часом — і це вже озвучується у Верховній Раді України! — піддається критиці практика перегляду рішень господарських судів у порядку «повторної касації» та «з виняткових обставин». Європейський суд з прав людини вбачає в цьому перевищення Верховним Судом України своїх конституційних повноважень. Мені здається, що ви тут маєте свою позицію та її обґрунтування. Чи не так?

— Скажете, що я знову від усіх захищаю Вищий господарський суд України, авторитет його рішень... Так, захищаю. Але знову-таки авторитет не просто спеціалізованого суду, а авторитет вищого судового органу спеціалізованих судів. Якщо в одній залі зібрати прихильників і противників повторної касації, будуть бурхливі дебати. Але вони зменшаться, або і згаснуть, у міру того, як до всіх дійде розуміння, що ми живемо в іншому світі, де правові гарантії забезпечуються не ще якоюсь надбудовою «високих повноважень», а чітким виконанням статті 129 Конституції України щодо основних засад національного судочинства та практики Європейського суду, який дає нам зразки процесуального захисту прав Людини. Європейський суд не раз звертав увагу на те, що рішення суду повинно бути прогнозованим й остаточним після перегляду його касаційним судом, яким є Вищий господарський суд України. Законність перегляду рішень Вищого господарського суду України Верховним Судом України в порядку «повторної касації» сьогодні є предметом розгляду Конституційного Суду України. Усі судді з нетерпінням чекають на його висновок.

— Отже, і тут ви йдете шляхом пошуку компромісу і порозуміння? Зокрема, в стінах парламенту?

— Так, саме в стінах парламенту я сподіваюся на порозуміння і підтримку своїх колег.

— Щасти вам на цій складній дорозі.

— Дякую!

Сергій КИРИЛЕНКО.

«Віртуальні» депутати

Про кількісний і якісний склад місцевих рад та пропозиції щодо вдосконалення виборчого законодавства

Верховна Рада України 22 жовтня цього року прийняла постанову №5097, в якій зазначається, що чергові вибори депутатів місцевих рад та сільських, селищних, міських голів призначено на 30 травня 2010 року. В зв'язку з цим було б доцільно проаналізувати ситуацію, що склалася у місцевих радах в результаті проведених у 2006 році виборів за закритими партійними списками (пропорційна система) з метою уникнення виявлених недоліків на наступних виборах.

Головною особливістю минулих виборів було те, що мешканці сіл, селищ і міст (районів в містах) не знали, кого персонально вони обирають і хто представлятиме їхні інтереси у відповідних радах. Згодом з'ясувалося, що низка обраних депутатів за партійними списками взагалі не мають відношення до тих районів і міст, в ради яких вони обиралися, бо вони проживають і працюють за межами відповідних територіальних округів. У результаті отримали ситуацію, коли депутати в раді є, а які громади вони представляють — невідомо. Іншими словами можна сказати, що обрані в 2006 році депутати місцевого рівня — ***фігури «віртуальні»***.

Щоб якось залагодити абсурдність виборчої системи за партійними списками, було прийнято рішення (щоправда, невідомо ким і на яких підставах) про закріплення обраних депутатів за певними округами без урахування принципу партійності і кількості мешканців, що там проживають.

Як показав час, далеко не всі депутати співпрацюють із закріпленими за ними громадами і округами. Особливо це стосується сільських районов, де чимало є таких обранців, які жодного разу не були на сесіях сільських чи селищних рад, зібраннях громади, не звітували перед виборцями. Сумнівною видається й так звана робота народних депутатів в округах, яка повинна проводитись в перервах між пленарними засіданнями Верховної Ради. Бо в жодному з 225 округів офіційно не оприлюднено прізвища закріплених народних депутатів, адреси громадських приймалень, дні і години прийому. Стало очевидним, що ***система виборів за партійними списками робить депутатів всіх рівнів безвідповідальними перед народом***.

Привертає увагу якісний склад місцевих «парламентів». До складу рад обрано лікарів, педагогів, державних і просто службовців, робітників, але найбільше серед депутатів приватних підприємців. Їхня кількість у місцевих радах коливається в середньому від 30 до 50 відсотків. Як бачимо, депутатський мандат місцевого рівня є досить привабливим для бізнесу, попри те, що місцеві депутати не мають статусу недоторканних. Місцева бізнес-еліта, входячи до відповідних рад, отримує істотний доступ до районних і міських ресурсів (і не тільки).

Аналізуючи вищенаведене, можна зробити такі висновки.

По-перше. Вибори за партійними списками призведуть до хаосу в державі і руйнування демократичних засад в суспільстві. І не має значення, які це списки — відкриті чи закриті. Головне те, що вибори за списками порушують основне право громадянина, записане в ст. 38 Конституції України, де сказано: ***«Громадяни мають право вільно обирати і бути обраними до органів державної влади та органів місцевого самоврядування»***. Вибори за партійними списками означають, що тільки 2,5 відсотка людей, які є членами різних політичних партій, може бути внесено до списків кандидатів в депутати рад всіх рівнів. Тобто ***чинне виборче законодавство позбавляє 97,5 відсотка населення конституційного права бути обраним і фактично відсторонює його від управління державою***. Але це ще не все. Може бути, що в Броварському районі Київської області кандидатом в депутати від Рожнів чи Літок партійне бюро району внесе в списки когось із Києва, Вишгорода чи Бобровиці. Сьогодні закон це дозволяє.

По-друге. Щоб досягти структурованості в радах всіх рівнів за мажоритарної системи виборів, необхідно у виборчому законодавстві передбачити, що кандидат в депутати декларує у передвиборній програмі свій намір працювати в раді у фракції певної політичної сили. І якщо після обрання депутат не напише відповідну заяву протягом 20 днів, він автоматично позбавляється мандата. Така само норма повинна існувати в разі виходу депутата із фракції і відмови голосувати за її рішенням. У такий спосіб буде досягнута структурованість ради на весь період її каденції. Вважаю, що ***тільки мажоритарна система виборів до рад всіх рівнів, включаючи і Верховну Раду***, дає можливість здійснити повне народовладдя, як того вимагає Конституція України. За мажоритарної системи політичні партії, як суб'єкти виборчого процесу, мають право нарівні з іншими висувати і підтримувати своїх кандидатів. І якщо в одному окрузі буде балотуватись декілька кандидатів від однієї політичної сили, вона тільки від цього виграє. А народ визначить, хто з претендентів кращий.

По-третє. Щоб запобігти обранню в місцеві ради осіб, які проживають і працюють за межами району, необхідно у закон про вибори записати норму, згідно з якою кандидатом в депутати в районні, міські та обласні ради може бути висунутий громадянин України, якщо він проживає або працює в межах територіального виборчого округу включно з районними і обласними центрами. Необхідно, щоб виборці знали кандидата в депутати не тільки за анкетою, де він завжди «білий і пухнастий», а за його діловими і людськими якостями.

І останнє. Протягом багатьох років політики найвищого рівня, народні депутати, високопосадовці і прості громадяни заявляють, що ***головною причиною всіх негараздів в Україні є те, що бізнес і влада в державі не розділені***. Всі говорять, але нічого не роблять і навіть не пропонують. У зв'язку з цим необхідно внести до виборчого законодавства норму, згідно з якою кандидатом в депутати всіх рівнів може бути висунутий громадянин України, якщо він останні п'ять років не займався підприємницькою діяльністю. Така норма повинна бути надзвичайно жорсткою, тому що формально сьогодні у Верховній Раді немає підприємців, але всім відомо, що 90 відсотків депутатів Верховної Ради мають свій бізнес. У цивілізованих країнах давно дійшли висновку — або бізнес, або влада. Така норма сприяє створенню умов для ефективної роботи всіх гілок влади, зменшує корупцію, тінізацію економіки, злочинність та інші негативні явища, підвищує соціальні стандарти.

Зрозуміло, що запропоновані зміни до виборчого законодавства не всім будуть до вподоби. Особливо тим, хто розуміє, що для обрання депутатом за мажоритарною системою необхідно мати добру репутацію і авторитет серед виборців свого округу, а також добряче попрацювати під час виборчої кампанії. Можна передбачити, що опоненти мажоритарної системи будуть посилатися на ОБСЄ, ПАРЄ, НАТО, ЄС і ще на когось, залучать політтехнологів, підконтрольну пресу і телебачення для того, щоб зберегти «завойовані» позиції. Будуть свідомо замовчуватися результати соціологічних досліджень, згідно з якими майже 100 відсотків населення підтримує мажоритарну систему під час обрання депутатів місцевих рад. Мовчатимуть про особливості політичної ситуації в Україні, про різницю в менталітеті нашого народу і тих, на кого вони посилаються.

Набирає обертів президентська кампанія, і зрозуміло, що політичні партії спрямують свої зусилля на боротьбу за головну посаду в країні. Може статися, що в розпалі цієї боротьби часу для розгляду нового закону про вибори до місцевих рад залишиться обмаль. Але будемо сподіватися, що, незважаючи на такі обставини, Верховна Рада прийме рішення про проведення виборів до місцевих рад 30 травня 2010 року на мажоритарній основі до першого туру президентських виборів. Маємо надію, що в новому законі буде враховано викладені вище пропозиції.

Ростислав ІЛЬЄНКО,
кандидат технічних наук, депутат Броварської районної ради Київської області.

Депутатський мандат місцевого рівня досить привабливий для бізнесу

Іронічно про політику та повчальність блаженності

Вийшов друком листопадовий номер «Віча»

Що можна сказати про політичне життя в Україні? Чимало.

Звісно, країну розважив Василь Протисвіх, виклавши два з половиною мільйони гривень за втіху побути посміховиськом. Досі ми гадали, що метрами в травестійному жанрі є Вєрка Сердючка та добродій, котрий тусується на vip-party в образі Мерилін Монро. Помилялися. Василь Противсіх (у миру — Гуменюк) переплюнув усіх. Що ж воно таке? Справа ж бо наче серйозна. Ніби й не мала б набувати таких карнавальних рис. То в чому річ? У міфології, панове. Це канонічний прояв міфологічної свідомості, описаний російським філософом Олексієм Лосєвим: знеособлене явище набуває тілесного, персонального втілення. Мудрість утілюється в Афіні. Військова доблесть — в Аресі. Врода — в Афродіті. Спливають тисячоліття. Давно минули греко-перські війни, а в людських головах нічого не змінилося. Колись в українських селах дітей жахали Бабаєм і злиднями. Тепер усі скопом розважаємося, позираючи на Противсіха. Звідкіля ж воно таке взялося? Електоральна розгубленість спровокувала атавізм свідомості. От він і постав, осяжний міф — Василь Противсіх, у плоті та крові. Шкода, реєстрація кандидатів скінчилася. Бо невдовзі з'явилися б добродії «Обіцяювсе» та «Кинувсіх».

«Більше кандидатів, хороших і різних!» — закликають вічани з передовиці. Глузують. Звісно, офіційному виданню не личить зуби лупити. Але ж глузують. Приховано. Ілюстратив: із рогу достатку сиплеться гречка. Текст: «За підмогу справді будемо вдячні», — повідомляє сіячам манни автора. І продовжує: «Це правда. Як і те, що на підкуп не підемо». А затим звертається до читачів: «Не підемо ж?»

Такі іронічно-прискіпливі запити розкидані по всьому тексту. Це — смисловий рефрен. Постійне перемикання уваги з відстороненого опису-фактажу на особистісний діалог із читачем: «Ми ж проти корупції. Адже проти?», «Адже вони господарі. Чи ми?» Сумно. Не політика, а казна-що.

У статті, крім іронії, є й роздратоване запитання: гаразд, дідько з вами, обіцяєте зірочку з неба — обіцяйте. Вдаватимемо, ніби віримо. Але ж скажіть чітко та ясно, без риторичних викрутасів і скляних поглядів: коли цей бедлам скінчиться?

Зневага до політичного гротеску густими мазками лягла в наступному матеріалі: «Металевий Тигр — це дух боротьби, сили зброї та сутички». Це інтерв'ю з відомим у світі майстром фен-шуй Дереком Волтерсом. Дотепер візитною карткою «Віча» були публікації вдумливих коментарів провідних політологів і правників-конституціоналістів. І як зарадили вони справі? З дітьми розмовляють мовою дітей. З божевільними — мовою божевільних. З людьми, котрі впали в міфологію, — мовою міфології. Їжте!

Сумний і несподіваний прогноз дає пан Волтерс. З кожними виборами Україна міркує: от переживемо армагеддон і попустить. Штовханина біля державного стерна мине — і країна перестане кружляти на місці. Може, новий курс і не буде найліпший. Але, принаймні, хоча б якийсь курс. Ні, каже пан Волтерс, справжнє божевілля, справжня ворожнеча лише розпочинається. І називає аналог — початок горбачовської перебудови. Дякуємо, Великий Майстре, за життєствердний прогноз! Ви нас дуже розрадили. Тож, шановні співвітчизники, гречку, яку вам принесуть у пакеті з партійною символікою, не кидайте в морди волонтерам. Припасіть. Знадобиться. Рік Тигра попереду.

Перегорнімо сторінку. У часописі інтерв'ю з поважною людиною, президентом Академії правових наук НАН України, ректором Національної юридичної академії України імені Ярослава Мудрого Василем Тацієм. Як личить людині, котра знає собі ціну й знає, що каже, він висловлюється стримано: «Рівень співпраці між суб'єктами законодавчої ініціативи та науковими установами на сьогодні є недостатнім».

«Постмодерн, постмодерн!» — підстрибують філософи. «Інформаційна ера!» — плескають у долоні технарі. «Наука та знання — рушії прогресу!» — повторюють хором професори. Дідька лисого! Рік Тигра і міфічні апендикси в головах!

Але не все таке гнітюче на сторінках «Віча». Є чудові матеріали з регіонів, про великі й малі міста — Чернівці, Івано-Франківськ, Белз, котрі шанують свою історію й намагаються зарадити сьогоденню. Світлі розповіді про дерев'яні церкви, котрі мають потрапити до реєстру пам'яток архітектури ЮНЕСКО. А також радісний відгук про прем'єру в театрі «На Лівому березі» — «Правдива love story дисидента Чонкіна». Про що роман Володимира Войновича та вистава лівобережців? Про людину, котрій випало жити в дебільну епоху. От вона й удає блаженного. Цікавий і повчальний досвід.

Валентин БУШАНСЬКИЙ.

СПОРТ

Дива трапляються лише в казках

Футбол. Матчі плей-оф за вихід до фінальної частини чемпіонату світу—2010. Європа. Зустрічі у відповідь. 18 листопада. **Словенія — Росія. 1:0** (перший матч — 1:2). **Франція — Ірландія. 1:1** (1:0). **Боснія — Португалія. 0:1** (0:1).

Україна — Греція. 0:1. Гол: Салпінгідіс, 31.

Україна: П'ятов, Кобін, Хачериді, Кучер, Ракицький, Михалик (Гай, 65), Тимощук, Ярмоленко (Гусєв, 69), Шевченко, Алієв (Селезньов, 57), Мілевський. **Тренер** — Олексій Михайличенко.

Греція: Цорвас, Вінтра, Спіропулос, Папастатопулос (Пляцикас, 29), Кир'якос, Морас, Кацураніс, Карагуніс, Салпінгідіс, Самарас (Гекас, 63), Харистеас (Ціоліс, 71). **Тренер** — Отто Рехагель.

Попереджено: Кацураніса, 17, Ярмоленка, 52, Вінтру, 62, Кир'якоса, 77.

Рефері — Олегаріо Бенкеренса (Португалія).

Донецьк. «Донбас Арена». 31 743 глядачі. 2 градуси. Дощ.

До ПАР їдуть: **Словенія, Франція, Португалія, Греція.**

Учетверте збірна України наступила на ті самі граблі, не здолавши бар'єр плей-оф. І цілком справедливо, бо не показала гри, якої від неї чекали мільйони вболівальників. Розчарувала їх неабияк. Звичайно, можна знайти купу причин, через які синьо-жовті не виконали поставлене завдання: не той, бачте, стиль гри суперника, невезіння, дощ, котрий, хай йому дідько, почався якраз за півгодини перед початком зустрічі.

Можливо, в усьому переліченому є певний сенс. Однак треба дивитися правді в очі і шукати причини невдачі насамперед у своїх діях. А помилки були, особливо в обороні, в передачах. Ми вже вкотре переконалися, що наша команда буквально приречена на невміння грати першим номером проти команд із бетонною обороною...

А починалося все просто чудово. Наші пішли вперед великими силами, створили два голевих моменти. Спочатку Ярмоленко прострелив у центрі карного майданчика греків, але Шевченко не влучив по м'ячу. Незабаром потужно пробив Алієв. Воротар відбив прямо на Шевченка, який не влучив з дюжини метрів.

Здавалося, ось-ось наші дотиснуть суперника. Але все вийшло навпаки. Поступово господарі віддали ініціативу. І, як кажуть, самі собі «накопали» лихо. Коли провалилися одразу Кучер і Хачериді, сам на сам із П'ятовим вибіг Салпінгідіс і спокійно пробив у кут воріт низом.

А тим часом українці продовжували рух уперед. Та, хоч плач, з абсолютно нульовою реалізацією, без здорового глузду і світлої думки в атаці. Хоча ми могли зрівняти рахунок (42-а хвилина), коли штрафний з правого флангу виконав Алієв. Здавалося, Шевченко має занести м'яча у ворота збіжська. Та йому в останню мить завадив... Хачериді.

Тим часом незворушні греки впевнено вели свою партію. То що робити нашим? Важко відповісти на це запитання. Про які, скажіть, командні дії можна було говорити, коли у наявності суцільна розбалансованість?

Так і завершився перший тайм, поселивши в душах уболівальників саму лише тривогу й сумніви стосовно якісних змін у грі нашої збірної. І такі думки лякали нас недаремно. Хоч українці після перерви і демонстрували активність, але не отримали з того жодного зиску. Знову реалізація була ахіллесовою п'ятою української команди. Однак трибуни не бажали миритися навіть з думкою про катастрофу, що насувалася невблаганно, і продовжували сподіватися на диво. Тільки воно, як правило, трапляється лише в казках...

— Мої гравці вклали в гру душу і діяли самовіддано, тому добилися необхідного результату, — сказав після зустрічі **Отто Рехагель**. — Українці діяли активно і важко було їх стримувати. Але, на щастя, нам удалося зробити це. А ще, коли проаналізували гру збірної України, то побачили, що не все у неї гаразд в обороні. Тому нам удалися досить гострі контратаки. Я дуже задоволений самовіддачею моїх футболістів.

— Чи побачимо на чемпіонаті команду Греції, котра гратиме сама, а не заважатиме іншим?

— Ми б показали видовищний футбол, якби за нас грали... Іньєста, Гаві, Мессі, Кака...

Олексій Михайличенко:

— Мені дуже болить, що так завершився цей відбірний цикл. Вважаю, що ми заслуговували поїздки на чемпіонат світу. Вибачаюся за те, що чогось недоробили, щось не змогли. Ця гра перекреслила весь цикл. Шкода, що нам сьогодні не вистачило майстерності. Ви знаєте, у мене немає таких, більших, скажемо, зауважень. Усі помилялися, усі хотіли, билися й намагалися. Не вистачило майстерності, щоб виграти цей двобій. На жаль, моя мрія і мрія хлопців цього разу не збулася.

— Ви внесли кілька кадрових змін порівняно з афінським матчем. Яку мету ви ставили перед собою і чи досягли її?

— Ярмоленко в Афінах непогано провів другий тайм. Тому залишили його в складі. Випустили Алієва, сподіваючися, що буде досить багато боротьби, стандартів. До того ж, у нього відмінні взаємини з Мілевським і Шевченком, бо грають в одному клубі. Ми хотіли освіжити гру. Але десь не вистачило сил і готовності.

— А конкретно, що скажете про гру Алієва?

— Він останнім часом мало грав. Така ситуація в нашому футболі. Ті самі Гай, Кобін, Мандзюк не завжди потрапляють до стартових складів у клубах. Виходить, що ми збиралися виступати на чемпіонаті світу з футболістами, які не грають у чемпіонаті України...

— 31 тисяча на трибунах — наскільки квитковий скандал зашкодив сьогодні збірній України?

— Шкода, що збірна стала розмінною монетою. Це якесь неподобство. Я крайніх не шукаю, ще раз підкреслюю: вся провина лежить на мені. Нехай ображаються на мене, але влаштовувати суперечки й подібні переписки напередодні таких матчів — таке збірній не допомогло. Це перша наша гра при напівпорожніх трибунах. Відчуття було, що ми грали не в Україні, а на нейтральному полі.

— Чи є у вас бажання продовжувати готувати команду до Євро-2012?

— Розумію, що програв вирішальний матч. Але в цілому я чесно виконував свою роботу і хотів перемоги не менше за вас, не менше за гравців. Контракт у мене закінчується цього року. Якщо запропонують продовжити роботу, продовжу...

Віктор БРАНИЦЬКИЙ (з Донецька).

Фото Євгена КРАВСА.

Михайличенко вважає, що українська збірна заслуговувала поїхати на чемпіонат світу

ТЕМА

На «трубі» граємо газ...

Тиждень, що минає, можна назвати «газовим». Принаймні в Європі, яка постачанням вуглеводнів до її країн переймалася чи не найбільше.

У результаті ЄС і РФ ухвалили низку угод, спрямованих на безперебійне постачання енергоносіїв і подолання надзвичайних ситуацій у цій сфері. І хоча про Україну не йдеться, вважаю, що ми — у «підтексті», оскільки підписанти, коментуючи угоди, пояснили: такий механізм створюється з «урахуванням гіркого досвіду минулих конфліктів».

Ми вкупі з Росією змусили Європу дбати про власну енергетичну безпеку не лише шляхом домовленостей, котрі б гарантували їй безперебійне постачання вуглеводнів українським газогоном, а й використанням альтернативних магістралей. Ще донедавна Старий континент скептично сприймав пропозицію РФ про спорудження і Південного, і Північного потоків, але збій у поставках блакитного палива 2008-2009 рр. став переконливим аргументом для країн, що заперечували проти такого будівництва. Тож наші сподівання на те, що і для РФ, і для Європи спільні проекти занадто дорогі, й вони нікуди не подінуться від української ГТС, не виправдалися: невдовзі нашій «трубі» доведеться конкурувати з їхньою.

Європа шукає варіанти зниження енергозалежності від інших країн. Не без допомоги політичних лідерів України, які, переслідуючи передовсім власні інтереси у зв'язку з виборами, змусили її дійти висновку: забезпечення енергією — така хистка справа, що необхідно мати надійну правову базу й не допускати в цю сферу політичних проблем, які тягнуть за собою уже й цілком економічні. Ігри закінчилися: ми опинилися між РФ і ЄС, які відтепер грають в унісон.

Тим часом наша правляча еліта разом з опозицією не перестають звинувачувати одне одного в усіх гріхах — від «зради національних інтересів» до «опікування власною кишенею». Та обурюються поведінкою Росії, яка може стягнути штрафи за не вибраний нами газ. Їйправо: не міждержавні відносини, а ігри в пісочниці. І навіть інформація щодо теми вчорашнього засідання україно-російського міжурядового комітету з економічного співробітництва та зустрічі глав урядів двох країн у Ялті до останнього нагадувала дивну недолугу виставу. Одна сторона заявляла, що обговорюватимуть переважно проблему українських платежів за спожитий газ, а друга — що про це не йтиметься. На жаль, на час підготовки коментаря ще не було відомо, про що домовлялися сторони.

Якщо неупереджено подивитися на наші «газові ігри», то все у них зводиться до одного: де ще раз узяти гроші для розрахунку за російські вуглеводні? Політики, заробляючи собі якісь дивіденди, наприкінці кожного місяця ставлять країну з ніг на голову. Упродовж кількох років суспільство чує лише про брак коштів для плати за газ. Але хіба в нас не було прийнято Енергетичну стратегію розвитку цієї галузі до 2030 року, де надзвичайно красиво виписано основну стратегічну мету розвитку газової промисловості, у тому числі — зменшення залежності від зовнішнього постачання енергоресурсів? І ще багато інших якісних змін, які могли б перетворити проблемну галузь на візитну картку країни.

Що натомість? Латаємо дірки, які виникають то в одній галузі, то в іншій, оскільки маємо одну з найбільш енергозатратних економік світу. А про економію енергії, в тому числі й газу, не йдеться навіть на побутовому рівні. Україна значну частку споживання вуглеводнів могла б забезпечити газом власного видобутку, але що для цього робиться? Тим часом навіть країни СНД, зокрема Білорусія, активно працюють над заміною газу ядерним паливом. До речі, Енергетична стратегія також це передбачає, а до 2030 року Україна мала знизити споживання природного газу до 50 млрд. куб. м, з яких 30 млрд. куб. м повинно видобуватися у країні або за її межами без участі Росії.

Замість цього ми граємо газ на «трубі», бігаємо по світах у пошуках кредитів або ведемо переговори з РФ про зниження ціни на газ. Але ж і не дуже обізнаному ясно, що «зниження», по-перше, — дуже тимчасовий захід; подруге, відбувається щонайчастіше в обмін на політичні поступки, які не відразу стають очевидними, і не лише для пересічних громадян, а й для некваліфікованих переговірників. Наші політики охоче посилаються на великий економічний потенціал України. Тільки коли ж ми його нарешті почнемо використовувати — не задля чийогось рейтингу, а задля життя по-людськи?

Валентина ПИСАНСЬКА.

Міністр закордонних справ України Петро Порошенко обговорив з керівником Бюро нацбезпеки Польщі Александером Щиглом у рамках його візиту до України питання двостороннього співробітництва *(Укрінформ)*

З початку року мешканцям Хмельницького було виділено близько 28 мільйонів гривень із державної скарбниці для нарахування субсидій майже дванадцяти тисячам родин, а за місцевою програмою із міського бюджету додатково надано пільги ще понад чотирьом тисячам сімей, *інформує наш кореспондент Ірина КОЗАК*

Ще одна жертва грипу: антимонопольника побили за лимони і часник

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

За словами О. Мельниченка, постраждалий одразу звернувся до місцевого райвідділку міліції, проте винних і досі не знайшли. Тому в. о. голови АМКУ написав офіційного листа до міністра внутрішніх справ і голови СБУ з проханням пришвидшити хід розслідування.

Нагадаємо, антимонопольний комітет взявся за перевірку ринків ліків і медпрепаратів протигрипозної групи одразу після того, як ціни на них злетіли у зв'язку з епідемією захворювання в країні. Загалом АМКУ провів 259 перевірок суб'єктів, які виготовляють або реалізовують ліки і спецзасоби.

— За їх результатами розпочато розгляд 88 справ про порушення конкурентного законодавства. Зокрема, в 11 випадках винних уже притягнуто до відповідальності у вигляді штрафів, — повідомив О. Мельниченко.

За його словами, у період розгляду справ ціни на ліки почали знижуватися. Так, оксолінова мазь та амізон одразу подешевшали у півтора разу, а марлеві пов'язки — вдвічі.

— Проте Антимонопольний комітет продовжує розслідування на фармацевтичних ринках. При цьому ми зосередили основну увагу на вітчизняних виробниках ліків та великих постачальниках, цінова політика яких є вирішальною для ринків медпрепаратів в цілому, — зауважив в. о. голови АМКУ.

Крім того, він додав, що ситуація з грипом створила ажіотаж навколо традиційних засобів профілактики інфекційних захворювань. Часник, цибуля та лимони стали для декого «золотими».

— Так, хоча ціна, за якою лимони імпортувалися в Україну протягом жовтня-початку листопада цього року залишалася незмінною, окремі оптові постачальники збільшили відпускну ціну у півтора-два рази. При цьому торговельні надбавки в окремих підприємств досягли 260—300 відсотків, — сказав О. Мельниченко.

Він також наголосив, що збільшений попит не є підставою для підвищення цін, попередивши, що це є порушенням антимонопольного законодавства, і за спекуляції на суб'єктів господарювання може бути накладений штраф до 10% річного товарообігу.

Наталія ОВДІЄНКО.
Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Діти до школи — хвороба за ними?

Сьогодні уряд має вирішити, чи продовжувати карантин у навчальних закладах країни через епідемію грипу. Вже відновлено відправлення призовників до Збройних сил та інших військових формувань.

Очікується, що на Тернопільщині з понеділка почнуть працювати дитячі садки, школи і вузи, а також речові ринки. На думку голови надзвичайної протиепідемічної комісії при облдержадміністрації Федора Шевчука, зниження рівня захворюваності на грип і ГРВІ дає підстави порушувати питання перед Києвом про послаблення карантинних заходів. Хоч зовсім їх не відмінять. Скажімо, збережеться обмеження щодо масових розважальних заходів, продовжать дезінфекцію транспортних засобів, приміщень, **передає наш власний кореспондент Любов ЛЕВИЦЬКА.**

МОЗ твердить, що в деяких регіонах захворюваність справді пішла на спад. Проте ще зарано говорити про перемогу над H1N1 та його ускладненнями. Так, у стаціонари Києва продовжують прибувати люди із пневмонією, яка важко піддається лікуванню. Нібито організм хворого перестає сприймати кисень. Щоб не запустити хворобу, пацієнт має бути під медичним наглядом. За словами лікаря інфекційного відділення однієї з районних лікарень столиці, нормальної статистики щодо хворих та померлих від пневмонії зараз немає. Як, утім, і забезпечення медикаментами. Столичні медики занепокоєні. Кажуть: якщо з понеділка відмінять у навчальних закладах карантин, почнуть хворіти діти.

Ольга ВІТЕР.

«Спрут» розбереться з боржниками

З 23 листопада впродовж тижня фахівці «Полтававодоканалу» навчатимуть своїх колег з Тернополя дистанційно відключати від систем водопостачання та водовідведення найбільших боржників. Допоможе у цьому міні-робот «Спрут», винайдений у Полтаві — його «Тернопільводоканал» отримає у подарунок. За допомогою пристрою тут сподіваються поліпшити фінансове становище комунального підприємства, а також вберегти від нападів своїх працівників.

Тепер не буде необхідності ходити до споживачів додому, щоб нагадати про борги. Нещодавно один із злісних неплатників жорстоко побив бухгалтера абонентного відділу. Медики констатували у жінки струс головного мозку, численні травми, перелом пальця. Не дивно, що після цього ніхто не бажав навідувати боржників.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Виявили склад боєприпасів

У селі Магала Чернівецької області під час проведення земляних робіт на присадибній ділянці місцевий мешканець виявив боєприпаси і одразу повідомив про це правоохоронців та працівників МНС.

Під час детального обстеження земельної ділянки за допомогою міношукача «Гаретт» піротехніки додатково виявили велику кількість боєприпасів. Усі вони були у робочому стані та могли спричинити руйнацію навколишніх будівель. За 20 метрів було розташовано Магальський будинок-інтернат для хворих дітей, а на відстані від 10 до 50 метрів — 5 житлових будинків. Їх мешканців на час вилучення боєприпасів евакуювали.

Загалом піротехніки знайшли 134 вибухонебезпечні предмети часів Першої світової війни: мінометні міни, артилерійські та реактивні снаряди різного калібру.

Сергій СУЛИМА.

Чернівецька область.

Фото ГУ МНС у Чернівецькій області.

Понад 20 тисяч неповнолітніх — поза освітнім процесом

20 листопада 1989 року було прийнято Конвенцію ООН з прав дитини — фундаментальний міжнародний акт, ратифікований 193 державами. Серед них і Україна, де документ набув чинності 27 вересня 1991 року. Чи дотримується наша країна зобов'язань, які взяла на себе з підписанням конвенції, в Альтернативному звіті проаналізувала Коаліція громадських організацій.

Головний підсумок звіту — дії держави стосовно забезпечення належного рівня дотримання прав дитини в Україні відповідно до стандартів конвенції не є достатніми, а рекомендації Комітету ООН з прав дитини виконуються незадовільно. Насамперед це стосується відповідного законодавства, яке залишається декларативним і не забезпечує всі права, визначені конвенцією. Приміром, не враховано рекомендації комітету стосовно усунення розбіжності в шлюбному віці юнаків та дівчат, зниження мінімального віку для звернення по допомогу та консультацію лікаря без згоди батьків, установлення мінімального віку для початку статевих стосунків.

Як зазначається у звіті, в повному обсязі не забезпечується доступ до освіти не лише безпритульних, дітей емігрантів та біженців, а й жителів сільської місцевості. Понад 20 тисяч українців шкільного віку не відвідують школу. Не краще й з медичними послугами: стан дітей від 0 до 14 років залишається незадовільним, розповсюджуються венеричні захворювання та шкідливі для здоров'я звички.

Крім того, в загальноосвітніх школах та навчальних закладах закритого типу постійно порушують право на приватність: кабінки в туалетах, що не зачиняються, перегляд особистих листів та записок, розголошення особистої інформації, майже вільний доступ до журналів та медичних карток. Окрема тема — насильство у закладах опіки, сім'ях, дитбудинках.

Серед позитивних змін — прийняття Закону України «Про загальнодержавну програму «Національний план дій щодо реалізації Конвенції ООН з прав дитини» на період до 2016 року», в розробці якого взяли участь громадські організації. Крім того, збільшилась кількість дітей-сиріт або позбавлених батьківського піклування, влаштованих у прийомні родини або інші форми сімейного виховання. Тим не менше, наголошується у звіті, проблема не лише в тому, що державні програми стосовно прав дітей фінансуються за залишковим принципом, а й у тому, що думку менших співгромадян в Україні просто не враховують на всіх рівнях суспільного життя.

Анна БОЙКО.

Тисяча міліціонерів охороняють Саакашвілі в Києві

Учора до столиці України з дводенним візитом прибув президент Грузії Михайло Саакашвілі. Охорону громадського порядку і його безпеку, а також осіб, що супроводжують грузинського гостя, забезпечують близько тисячі столичних міліціонерів, повідомили в прес–службі ГУ МВС України в Києві.

Політологи стверджують, що нинішня робоча поїздка пов'язана не тільки з бажанням давнього друга Віктора Ющенка підтримати його перед виборами. Фахівці стверджують, що Саакашвілі побоюється того, що після виборів Україна може припинити постачання озброєнь для грузинської армії. Учора ввечері планувалося, що лідер Грузії виступить у телевізійному ток-шоу та розповість українцям, яку загрозу таїть Росія і її прихильники.

Характерно, що цей приїзд збігся в часі з візитом до Ялти російського прем'єра Володимира Путіна.

Фото Миколи ЛАЗАРЕНКА (прес-служба Президента України).

Теми газу уникнути не вдасться

ЯЛТІ ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Передбачалося, що Прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко обговорить питання оптимізації цін на газ із главою уряду РФ Володимиром Путіним, однак напередодні вона заявила, що в Ялті «газові» питання не обговорюватимуться.

У ці плани Юлії Володимирівни, схоже, вирішив втрутитися Президент України.

Після того як Юлія Тимошенко заявила журналістам, що про вирішення всіх газових проблем вона вже домовилася з Володимиром Путіним, Президент України Віктор Ющенко вирішив у письмовій формі зажадати від свого російського колеги Дмитра Медведєва зміни умов газового контракту, у противному разі пообіцявши влаштувати Європі новий колапс.

«Для української сторони виконання своїх зобов'язань є занадто обтяжливим у зв'язку з низкою неринкових принципів, закладених у згаданих контрактах. За останні три роки базова ціна російського природного газу для української сторони збільшилася майже втричі й сьогодні перевищує середньоєвропейську ціну за 1000 кубометрів, а ставка за транзит російського природного газу по території України залишається незмінною і в 2,5—3 рази нижча порівняно з ціною в інших європейських країнах-транзитерах», — йдеться в посланні українського Президента.

У зв'язку з чим, попередив В. Ющенко, Росії доведеться або переписати контракт, змінивши ціну на газ, що поставляється Україні, і за транзит палива в Європу, а також скасувавши штрафи за недобір російського газу, або події річної давності можуть повторитися.

Примітно, що цей лист було опубліковано якраз того дня, коли Прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко зустрічалася в Ялті з главою російського уряду Володимиром Путіним.

Утім, експерти стверджували, що в четвер газову тему буде обов'язково порушено за зачиненими дверима. Тим більше, після листа Віктора Ющенка. З другого боку, більшість політологів упевнена, що напередодні виборів та з огляду на вкрай політизовані стосунки між двома президентами Росія навряд чи погодиться задовольнити побажання Віктора Ющенка. Сумніваються фахівці і в тому, що за погрозами настануть якісь конкретні дії.

Яна СТАДІЛЬНА.

Альтернативна нафта знайдена

ТИМ ЧАСОМ

Не дочекавшись татарської нафти, «Укртатнафта» знайшла альтернативне джерело постачання сировини на завод. Як повідомив днями на нараді під керівництвом Президента України Віктора Ющенка, присвяченій проблемам роботи промислових підприємств, голова правління ЗАТ «Укртатнафта» Павло Овчаренко, НПЗ уклав трирічний контракт із азербайджанською компанією «SOCAR» про поставки на завод каспійської нафти.

На першому етапі компанія щомісяця імпортуватиме 240 тис. т легкої каспійської нафти азербайджанського походження, а надалі цей обсяг буде збільшений до 400 тис. т на місяць. «Азербайджанські партнери заявляють, що готові постачати «Укртатнафті» по 600—700 тис. т нафти щомісяця. Азербайджанські компанії, які витісняються з російського ринку, розглядають український НПЗ як надійного й довгострокового партнера», — зазначає Павло Овчаренко, **повідомляє УНІАН.**

Як пояснили «Голосу України» експерти в Мінпаливенерго, 15 років тому засновники українсько-російського спільного підприємства «Укртатнафта» задумали переробляти в Україні дешеву татарську нафту, щоб наситити український паливний ринок. Для цього, відповідно до Міжурядової угоди між Україною та Республікою Татарстан, українська сторона внесла в статутний фонд спільного підприємства Кременчуцький НПЗ, а Республіка Татарстан і ВАТ «Татнефть» повинні були передати права користування на двадцять п'ять родовищ нафти на своїй території. Однак замість передачі родовищ ВАТ «Татнефть» за право володіння 8,6% акцій «Укртатнафти» перерахувала українській стороні лише грошові кошти, а Міністерство земельного майна Республіки Татарстан замість 28,8% акцій СП внесло до його статутного фонду... акції ВАТ «Татнефтепром». Причому, на думку більшості експертів галузі, все це робилося без узгодження з українською стороною й було порушенням нашого законодавства.

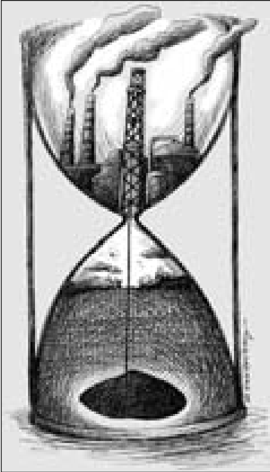

Результат — не тільки регулярні зриви поставок нафти на Кременчуцький НПЗ, а й спроби захопити частину акцій СП через підконтрольні керівництву «Татнефті» офшорні кампанії.

Протягом 2007—2009 рр. на підставі упереджених рішень судових інстанцій Татарстану та РФ внесені татарською стороною до статутного фонду «Укртатнафти» 73,92% акцій ВАТ «Татнефтепром» були протиправним шляхом відчужені в СП. На думку українських юристів, рішення судів суперечать не тільки російському й українському законодавству, а й міждержавним угодам про порядок вирішення суперечок, пов'язаних зі здійсненням господарської діяльності комерційних структур держав-членів СНГ. Процес відчуження 73,92% акцій «Татнефтепрому» завершився 11 вересня цього року проведенням у Казані аукціонних торгів із продажу цього пакета акцій за 105,8 млн. доларів США, хоча, за найскромнішими розрахунками, вартість одних лише запасів нафти на родовищах, що належать «Татнефтепрому», оцінюється в 3—3,5 мільярда доларів США.

Вилучивши зі статутного фонду СП свій реальний внесок, татарська сторона дала підстави вважати, що спільне підприємство ЗАТ «Укртатнафта» не існує, що власне й підтвердили українські суди. Зокрема, Верховний Суд України, рішення якого, як відомо, є остаточними. Ну а 3 листопада Господарський суд Полтавської області визнав недійсною покупку російською «Татнефтью» 8,6% акцій «Укртатнафти», а Верховний Суд України того самого дня підтвердив ще одне судове рішення про недійсність придбання Міністерством земельного майна Татарстану 28,8% акцій «Укртатнафти». Суди винесли рішення про те, що обидва пакети акцій мають бути передані «Укртатнафті». Однак по ту сторону кордону з цими рішеннями не погоджуються і мають намір оскаржити.

А в цей час компанія, втративши всяку надію на татарську нафту, нарощує поставки азербайджанської сировини, витісненої з російського ринку.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Двотомник Лафонтена повернувся в музей

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Штампи та екслібриси свідчать, що свого часу вони належали Борису Полю — сину почесного громадянина Катеринослава Олександра Поля, який перетворив провінційний регіон на потужний промисловий центр. Про долю Бориса відомо лише, що він здобув грунтовну домашню освіту (сам факт, що 6—7-річному хлопчикові батьки купили такі коштовні книги французькою мовою, багато про що свідчить). Однак він часто хворів і помер у молодому віці.

На початку минулого століття колекція старожитностей Олександра Поля разом із бібліотекою, яка нараховувала тисячі томів, перейшла музею, але під час війни більша частина їх зникла. Неможливо встановити навіть точну цифру втрат, оскільки пропала й уся музейна документація.

— За всю повоєнну історію нашого закладу ми вперше отримуємо втрачений раритет від приватної особи, причому з її власної ініціативи, — каже директор музею Надія Капустіна. До війни в музеї нараховувалося близько 90 тисяч предметів, на 1948 рік залишилося тільки 33 тисячі.

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.

Фото автора.

ВИБОРИ В ЄС

Євросоюз обирає президента

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

На момент, коли верстався номер, інформації про те, хто ж обійматиме ці посади, не надходило. Більше того, експерти не виключають можливості, що саміт може продовжитися і сьогодні, якщо під час вечері лідерам європейських країн не вдасться дійти згоди.

У справі подальшої інтеграції Європи вчорашній день справді мав велику вагу. Свого часу Генрі Кіссинджер скептично запитував: кому дзвонити, якщо захочеться поговорити з Європою? Він натякав на те, що раніше в ЄС з огляду на амбіції багатьох впливових європейських держав, таких як Франція, Німеччина, Великобританія, було багато центрів впливу. Тому консолідованої позиції з деяких питань не існувало (згадаймо хоча б позицію Нової та Старої Європи в питанні війни в Іраку). Тепер європейці намагаються створити єдину дипломатію та представити світу свого главу.

Багато залежатиме від того, хто отримає ці посади. Учора найбільше шансів очолити Євросоюз було в прем'єр-міністра Бельгії Германа ван Ромпея. Ще одна кандидатура, яка має великі шанси на перемогу, — колишній глава уряду Великобританії Тоні Блер. Проте багатьом політикам не подобається його надмірна лояльність до США.

Проте чимало експертів схильні до думки, що президентом Євросоюзу може стати й більш маловідома особистість. Адже узгодження цієї кандидатури — результат переговорів, а не виборів. Тобто обиратимуть такого політика, який напевне підійде більшості впливових європейських держав, а не харизматичну особистість.

Отож Євросоюз готується чіткіше представляти свою позицію на міжнародній арені, створюючи дві представницькі посади — президента та міністра закордонних справ. Чи допоможе це ЄС стати сильнішим гравцем, поруч зі США та Китаєм, у світовій політиці ми запитали в **директора Центру миру, конверсії та зовнішньої політики Олександра Сушка:**

— Ситуація дуже суперечлива. З одного боку, Євросоюз розв'язав свої інституційні проблеми, які тривали п'ять років. А саме — відсутність базового договору. Лісабонська угода вступає в дію, а от уже як вона запрацює і які будуть наслідки переформатування нових органів, поки що не можна впевнено прогнозувати. Ми вже сьогодні бачимо, наскільки непростим є процес номінації на дві ключові посади. Є проблема з непрозорістю висування осіб. Чомусь було вирішено йти шляхом кулуарного способу обрання — ніхто офіційно не називає кандидатів, ніхто не проводить їхню кампанію, ніхто публічно не переконує у доцільності того чи іншого кандидата. Тут є два ризики: це матиме негативний вигляд в очах громадян, адже обрання відбувається за їхніми спинами; крім цього, це призведе до обрання на ці посади людей максимально неяскравих. Сьогодні вночі чи завтра вранці нам оголосять імена політиків, яких ні ви, ні 99% громадян Євросоюзу не знають. Тож з'являються фігури, яким надано високі повноваження, але невідомо, чи будуть адекватними особи, вибрані в такий спосіб. Тому на сьогодні ми не можемо сказати, наскільки поява цих постів та обрання на них кандидатур призведе до зростання статусу ЄС у світі. Про це говорити зарано. Навпаки, частіше згадують ризики того, що найбільш авторитетні та харизматичні особистості не зможуть претендувати на ці посади. Довіра до них буде меншою.

Для Східної Європи це призведе до домінування осіб, які зовсім не зацікавлені в амбітній політиці ЄС у нашому напрямі. Це проблема, адже сьогодні відомо, що ці дві ключові посади точно не отримають представники Центральної Європи та Скандинавських країн.

Тетяна ПАСОВА.

Пам'ятник гетьману Івану Мазепі (фігура на коні, червоний граніт, бронза) буде встановлено в Києві на площі Слави протягом 2009—2010 років

В Українському фонді культури відкрито виставку Петриківського розпису, що діятиме до 29 листопада

РАКУРС

Гакенкройц на зрізі ковбаси

Нещодавно, з відкриттям ресурсу «Європейська бібліотека», де частину своїх документів виклали архіви німецьких міст, стали доступними унікальні фотографії часів Другої світової війни з архівів міст Фрайбург і Вюрттенберг. Більшість цих робіт — авторства Віллі Праггера, який свого часу працював у провідних румунських газетах. 1944 року він виїхав до Німеччини, оселився у Фрайбурзі. Помер 1992 року. Нині його виставки (а він залишив величезний архів — близько 100 тисяч фото) проходять у багатьох країнах Європи, але не в Україні.

Чернівецькі знімки 1941—1944 років взагалі досить рідкісні, а знімки Праггера до того ж ніде раніше не фігурували. Можна побачити, як буковинці в румунських національних строях ідуть парадом із піднятою у нацистському привітанні рукою. Мовлячи сучасним сленгом, зносить дах від виставки ковбас, приуроченої до приїзду короля Румунії. До речі, Буковина ще в імперії Габсбургів була одним із найбільших виробників м'ясо-ковбасних делікатесів і конкурувала навіть із Угорщиною. Ковбаса — символ німецького благополуччя, а в краї була велика німецька громада. Значна її частина в 1940-х роках, за наслідками пакту Молотова-Ріббентропа, виїхала до Німеччини.

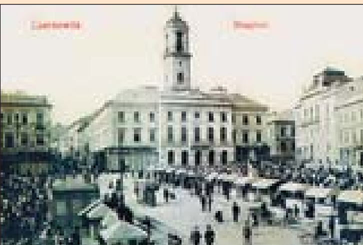

Але повернімось до тогочасних знімків із виставки ковбас. На ковбасному зрізі салом та м'ясом викладено не тільки національні орнаменти, а й свастику. Такого шаленого прояву провінційної фантазії неможливо вигадати навмисно. Життя перевершує всі фантазії. Отже, тодішній обиватель міг їсти бутерброд зі свастикою рано, в обід та ввечері. До речі, й після війни в Заставнівському районі Чернівецької області та Заліщицькому районі Тернопільської робили ковбасу вже під інше соціальне замовлення — із радянськими зірками на зрізі. Потім візерунок змінили на серп і молот.

Багато що дивує на старих знімках: і товсте сукно тогочасних костюмів, і незвичайне поєднання символів (наприклад, пам'ятник Леніну на тлі фашистського «гакенкройца»). Відчуття таке, що народ можна привчити до якої завгодно символіки. З другого боку, привертає увагу ніжне ставлення тієї фашистської влади до «народності», народних традицій. Стає зрозумілим, що влада, яка втратила зв'язок зі своїми інтелектуалами, змушена підносити народну культуру. Адже ніякої іншої немає — розстріляли або випхали з країни.

На ці фото краще дивитися, аніж про них говорити, але бачити їх — треба.

Сергій СУЛИМА.

Дідусь Ленін та його внучка

У Донецькому академічному українському музично-драматичному театрі народилася прем'єра — гірка комедія Олександра Галіна «Сон героїні». Кажу «народилася», бо дуже вже вона особиста, як на мене. Щоб розказати про неї, хочеться спершу вималювати загальну картину, в тло якої і «вставлена» ця маленька вистава на малій сцені.

Нині, коли серед найпопулярніших слів перші місця зайняли «грип», «криза» і «вибори», всі ми геть забули думати про те, що в житті є ще щось важливе, актуальне, вічне. А воно є, і про нього забувати не варто. Та навколо — шум, неспокій, рух... Мабуть, стомившись заспокоювати, відволікати від печалей і веселити свого глядача, як це було у попередніх кількох прем'єрах («Історії нашого двору», «Ladies night. Тільки для жінок» тощо), театр заговорив про своє — особисте. Про свої власні тривоги і переживання. Хоча, на перший погляд, може здатися, що все тут просто. Та варто лиш придивитися — й з цієї простої історії постають об'ємні питання — про акторську долю, про сенс життя і про те, як не загубити своє минуле, не загубитися самому.

— Вистава — на три персонажі. Головний — Актор в образі Леніна (заслужений артист України Василь Гладнєв). Думаєте, запахло нафталіном!? Ні! Його Ленін, комічний в окремих ситуаціях, це — лише символ певної епохи, певного типу мислення, певного покоління і способу життя. Але для Актора, який його грає, персонаж перетворюється на оману. Актор, який свого часу віртуозно впорався з образом Володимира Ілліча в одному кінофільмі, так назавжди і залишився для всіх актором однієї ролі. Відтоді і життя його, і кар'єра відбувалися виключно в ореолі Ленінської слави. Та всі лаври, як з'ясовується тепер, діставалися його персонажеві, а голки розчарувань — йому самому. А куди ж поділося власне життя? Саме це питання і стоїть тепер перед Актором, якого знову, вже тепер, запросили зніматися в епізоді фільму — у звичному образі Леніна. А точніше навіть — пам'ятника Леніну! І ось Акторові здається, що молодість, слава, успіх — повернулися... Але це тільки здається.

Ось і знімальний майданчик. Тут молода дівчина Анна, асистент режисера (артистка Оксана Плюха) вирішує по телефону важливі проблеми — продюсер затримав кошти. Навіть світло в павільйоні відключили. Заклопотану Аню застає Ленін — персонаж майбутнього фільму. І давай під гарячу руку виказувати: то йому грим не той, то Акторові роль не так роздрукували... Колись, мовляв, по-іншому було! Сердита Анна йде геть. У неї є справи значніші. Й тут з'являється її дідусь, гример Семен (артист Олег Пшин). Цей Семен точно знає, як слід поводитися з акторами, які самого Леніна грали. Виявляється, вони колись працювали разом — Семен гримував Актора на роль Ілліча. Спогади двох старих приятелів за чаркою відкривають багато таємниць.

Вони, звісно, розмовляють про Мистецтво! Зокрема, Актор говорить про Роль. Вона манюсінька: аркуш паперу з написаними від руки трьома окличними репліками — «А-а-а!». З оцими «А-а-а!» Ленін, зійшовши з постаменту, приходить у сон до дівчинки Віри.

Але що то за «А-а-а!»? Хіба це роль!? Зворушує спроба Актора вкласти в цей оклик щось справжнє, по-акторськи, по-людськи значиме. Якийсь зміст, емоцію. Старання здаються смішними і марними. Але сам він ще не розуміє цього. Бо має глядача — свого вірного гримера.

Колись давно вони «поділили» на двох одну жінку. Вона любила Актора-Леніна «народною любов'ю», а потім народила від нього дитину, але не йому — своєму чоловікові — оцьому самому Гримерові. І вони вдвох з Гримером уже виховали онуків. І оця непривітна Анна насправді — онука старого Актора.

Уся ця нісенітниця з роллю, в яку щиро повірив Актор — така само примара, як і все його життя. Як і нова роль Леніна, що «живе всередині пам'ятника». Марнотратство, розпорошення душі, самообман — ось до чого все йшлося.

В очах Василя Гладнєва жевріють, здається, і його особисті внутрішні острахи. Це наче застереження: не обманіться! Не втратьте себе! Життя коротке і воно швидко промайне! Василь Миколайович Гладнєв — режисер вистави. Три роки виношував її ідею, вклав у неї не тільки суто акторську тему.

«Сон героїні» нагадав мені п'єсу Освальда Заградника «Соло для годинника з боєм». У Донецькому театрі «Соло» йшло ще у 2001 році. Відтоді, мабуть, про швидкоплинність людського віку так гостро не говорили на цій сцені. В роботі режисера виразно просвічується й інший смуток — від того, що активне творче життя ще коротше, ніж вік людини. А для людей мистецтва це — найголовніше. Саме це надає виставі ефекту певної інтимності. Ніби глядачеві дозволили зазирнути за лаштунки театру й далі, у саму душу актора. Здається, побачивши «Сон», тепер несеш відповідальність за побачене і почуте. Невипадково, мабуть, прем'єру спершу показано для близької режисеру аудиторії — акторів та журналістів. Театр звертається до самого себе.

На малій сцені — поміст, постамент для пам'ятника, стільці і стіл. І темрява. Наша увага сконцентрована на переживаннях персонажів. І хоч простий сюжет майже одразу підказує тобі, яким буде фінал, ти до останнього заворожено зазираєш в обличчя акторів.

І ось Анна повідомляє старому Акторові, що зйомка його епізоду відміняється. Бо економніше зняти і озвучити справжній пам'ятник, аніж клопотатися з цим старим дідуганом.

Зрештою, Анна не винна в тім, що буденність саме така. Часи змінилися. Панують інші закони, ніж колись. Що вже тут поробиш...

Ірина ГЕРМАНЮК.

Донецьк.

На знімку: сцена з вистави «Сон героїні».
Фото В'ячеслава ПАЦУКА.

Почалися гастролі — життя триває

Фото з архіву театру.

Післязавтра в Києві починаються гастролі Дніпропетровського театру-студії «Віримо!» під керівництвом Володимира Петренка. Гості привозять чотири вистави — чеховську «Чайку», «Тепленьке місце» Островського, «Звичайну історію» Марини Ладо та «Голодну кров» (останню виставу висунуто на здобуття цьогорічної Шевченківської премії).

Цей творчий колектив дуже популярний у Дніпропетровську, особливо серед молоді. Фундатор і керівник колективу Володимир Петренко починав свою сценічну кар'єру в Павлограді ще на початку 1980-х років.

Поміж улюбленців публіки та театральних критиків особливо часто згадують артиста Юрія Лісняка, хоча в театрі немало яскравих акторських індивідуальностей.

До останнього часу були серйозні побоювання, що гастролі зірвуться через епідемію грипу та карантин, як зірвалося багато інших гастрольних та прем'єрних вистав останнього часу.

Одначе, театр, мабуть, недарма називається «Віримо!» — все буде, як обіцяно.

Вл. інф.

На знімку: сцена з вистави «Звичайна історія» театру-студії «Віримо!».

Економніше зняти і озвучити справжній пам'ятник, аніж клопотатися з цим старим дідуганом

Ракетник, син козацького гармаша

КАЛЕНДАР

Олександр Засядько — один із піонерів військової ракетної справи в Європі, народився 20 листопада 1779–го в селі Лютеньці на Полтавщині. Дід Олександра Данило був священиком, а батько Дмитро — головним гармашем Війська Запорізького. Після ліквідації Січі Катериною II головний гармаш отримав із Петербурга дворянське звання та наділ української ж землі в Лютеньці.

Фото з сайта http://focus.ua.

Вшановує столиця

Сьогодні в столичному Українському домі відбудуться урочистості до 230-річчя від дня народження Олександра Засядька — славетного українця, видатного інженера, винахідника, воєначальника. Очікується, що вестиме урочистості президент Національної академії наук України академік Борис Патон. Також беруть участь видатні державні та громадські діячі, вчені, космонавт Леонід Каденюк, воєначальники Збройних сил України, представники вузів та ракетобудівної галузі, делегація Полтавської області та земляки Олександра Засядька з села Лютенька, іноземні дипломати.

Серед найголовніших заходів — презентація першої української книги про Засядька; виставка «Україна космічна» з колекцій проекту Петра Ющенка «Українці в світі».

Акцію підготували Національна спілка краєзнавців України, Всеукраїнська організація «За Помісну Україну!» та громадська організація «Славетні імена Полтавщини».

У десятилітньому віці Олександра разом із старшим братом Данилом віддали до Петербурзького артилерійсько-інженерного шляхетного кадетського корпусу, в якому в різні роки вчилися сотні українських юнаків, десятки з них згодом стали генералами та героями Вітчизняної війни 1812 року.

Життя Олександра Засядька, пов'язаного з війнами Росії кінця XVIII — початку XIX століть, ділиться на два періоди, умовно кажучи: доракетний і ракетний.

Перший розпочався 1799 року, через два роки після закінчення кадетського корпусу й отримання звання підпоручика артилерії. Це був шлях тривалістю п'ятнадцять років, без спочинку в безперервних походах і бойових операціях під командуванням Суворова та Кутузова. Закінчилися ті війни для Олександра Засядька у званні полковника. Його груди прикрашали ордени з діамантами, золотом і сріблом, яскравими стрічками та бантами. Особливо цінним і рідкісним для офіцерів був орден Святого Георгія 3-го ступеня. Крім того, він отримав високо шановану в армії нагороду — шпагу з написом «За хоробрість» (нібито, такою зброєю він був нагороджений другим у російській армії — після Багратіона).

Завдяки лише бойовим подвигам Олександр Засядько гідний того, щоб про нього пам'ятали в Україні.

Та невмирущу славу йому принесла подальша діяльність. Будучи в 1813—1814 роках учасником закордонного походу російської армії проти Наполеона, він став свідком успішного використання англійцями нової артилерійської зброї. Це були вдосконалені полковником Вільямом Конгревом трофейні ракети індусів (замінено паперові та бамбукові корпуси на металеві, внесено інші конструктивні зміни). Ті англійські ракети, масою до 20 кг і дальністю польоту 2700 метрів, не були досконалими. Їх зносило вітром, вони могли прицільно влучити хіба що у велику мішень — фортецю або значне скупчення військ.

Немає сумніву, що потомственний артилерист, син гармаша знав про ракети, які використовувалися козаками в бою проти татар ще 1516 року. У тритомній «Історії запорозьких козаків» Дмитро Яворницький відзначає, що, окрім бойових «вертушок великого калібру», козаки мали й розважальні ракети.

Тож, очевидно, спостерігаючи 1813 року в битві під Лейпцигом за секретною артилерією союзних англійців та пригадавши розповіді про незвичайну зброю предків, Олександр Засядько поставив собі за мету побудувати власні ракети.

Повернувшись із війни полковником, він взявся розгадувати секрети «ракет Конгрева». А щоб мати для цього кошти, продав успадкований від батька маєток під Одесою. І досяг успіхів. Він не просто відкрив таємницю зброї британців-союзників, а й удосконалив її. Ракети Засядька були безпечнішими за ракети Конгрева (не вибухали при виготовленні) й перевершували їх за бойовими показниками. І літали далі, й влучали краще. Для прицільності Засядько придумав дерев'яні стабілізатори й сам розробив теорію ракетної тяги (тоді артилеристи ще не знали такої теорії).

1817 року полковник Засядько показав свій винахід імператору Олександрові I — і став генерал-майором. Після успішного випробування нової зброї Засядько повертається на військову службу. В Петербурзі він заснував та очолив артилерійське училище, згодом був призначений начальником штабу артилерії російської армії. Російські артилеристи й досі високо шанують Засядька — як автора бойових порохових ракет, пускових станків та пристосування для наведення. Він заснував спеціальний «ракетний заклад», де серійно випускали тисячі бойових ракет. Сформував першу в російській армії постійну ракетну роту.

Під керівництвом Засядька ракетні підрозділи росіян успішно проявили себе в російсько-турецькій війні. Вперше були застосовані 1828 року під час штурму Браїлова (на українському Поділлі). Ракетна рота №1, очолювана Балабухою — сином однокашника й земляка Засядька, була оснащена 23 шестизарядними пристроями із арсеналом, який налічував понад три тисячі запалювальних і фугасних ракет.

Власне, шестизарядна реактивна установка Засядька була прообразом знаменитих «Катюш» та «Градів».

Кілька війн та невтомна робота підірвали здоров'я генерала. Він залишив Петербург і оселився в Харкові. Помер 8 червня 1837 року. Поховали генерал-лейтенанта поблизу Харкова в Курязькому монастирі.

У цьому монастирі з 1926 року знаменитий Антон Макаренко керував трудовою колонією безпритульних підлітків. Вони тут у майстернях складали відомі колись фотоапарати «ФЕД». Знакове це виробництво тим, що згодом із нього виникло всесвітньо відоме об'єднання «Комунар», продукцією якого стали системи управління ракетами! А Курязька колонія й досі використовується за призначенням. Щоправда, є меморіальна дошка, яка свідчить, що тут був похований Олександр Засядько.

Започаткована ним справа перейшла до уродженця Чернігівщини Костянтина Костянтинова (1818—1871), який досягнув чималих успіхів у використанні бойових ракет. Але в другій половині XIX ст. поширення набула нарізна вогнепальна зброя, і ракети було знято з озброєння в Європі майже на сто років.

Перші кроки в освоєнні космосу з допомогою ракет збуджували суспільну пам'ять. Час від часу згадували й прізвище Засядька — більше фахівці, а не засоби масової інформації. Та з розпадом Радянського Союзу інтерес до пошуків усього українського зріс. Сьогодні про Олександра Засядька можна чимало дізнатися. Однак протягом понад 200 останніх років так було не завжди.

До революції про нього писали чимало: «Артиллерийский журнал», «Малороссийский родословник» Модзолевського, енциклопедія Брокгауза і Ефрона, «Русский биографический словарь» Жабокритського-Зяловського. Отже, в монархічній Росії про Засядька знали немало, хоч значимість його особи оцінювалася ще земними, а не космічними мірками.

У СРСР, космічній державі, хоч як це дивно, популярність Засядька була опущена ледь не до нуля. Хоча в науковому світі про нього знали й шанували його. 1969 року його іменем навіть назвали кратер на Місяці (це не дивно, бо генерал таки мріяв про політ на Місяць).

А в Україні для широкого загалу говорити про О. Засядька було небажано й навіть небезпечно. Так, у 1979 році — рік 200-ліття від дня народження генерала-винахідника — у Києві у видавництві «Молодь» була надрукована, пройшовши перед тим фахову експертизу й сувору цензуру, книга «Шпага Олександра Засядька». Її автор — робітник-паркетник Юрій Нікітін із Харкова. Це була типово радянська повість, але в ній траплялися згадки про козацьке походження Засядька, про його знайомство з видатним математиком-українцем Михайлом Остроградським, про те, що Засядьки — далекі родичі останнього кошового Петра Калнишевського. Це викликало невдоволення у головного ідеолога Радянської України Володимира Маланчука. Книга була вилучена з торгівлі й пущена під ніж (росіяни цю книгу з успіхом перевидають і досі).

Фото з сайта http://ru.wikipedia.org.

Запуск ракети Конгрева, Східна Африка, 1890.

Цими днями, коли минає 230 років з дня народження Олександра Засядька, його знає й цінує чимало людей. Йому присвячено поштову марку, про нього пишуть, як, наприклад, Володимир Сергійчук у книзі «Що дала Україна світові» (Київ, 2008) чи дитячій енциклопедії «Український Космос» (видавництво «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА», 2009). А також, звичайно, в Інтернеті.

Валерій ЧЕРЕДНИЧЕНКО,
член Асоціації філателістів України.

ХРОНІКА

Галицьке скло: відродження традицій

Галицьке скло — одне з найбільш потужних та яскравих явищ у нашій культурі. Від початків конкурент Києва в культурно-мистецьких справах, авторитетний на західному порубіжжі культурно-мистецький центр, знаний у Західній Європі, Галич акумулював значний досвід у царині виробництва скла. І нині традиції художнього скла продовжуються. 19 листопада, на День працівника скляної промисловості України, компанія «Галицьке скло» відкрила у селі Новий Яр, що в Яворівському районі Львівщини, новий виробничий комплекс.

— Схожих підприємств в Україні практично немає. Наш проект поєднав історію, культуру, творчість і бізнес. Ми прагнемо зберегти традиції та школу українського художнього скла, — каже власник підприємства Віталій Дем'янюк.

«Галицьке скло» співпрацює зі Львівською художньою академією. В компанії працюють кращі представники галицької школи скла, майстри з багаторічним досвідом. Вони поєднують старовинні рецепти і техніки склодувів із новітніми технологіями. Їхні вироби цілком конкурентоспроможні на європейському ринку, відповідають високим стандартам якості і смаку **(на знімку)**.

Ольга ВІТЕР.
Фото Олексія ЗУБКА.

Дослідник Запорізького краю

Серед тих, хто зробив найвагоміший внесок у вивчення та збереження для нащадків славної минувшини Запорожжя і запорозьких козаків, особливе місце посідає історик, етнограф, краєзнавець і фольклорист Яків Новицький. За роки радянської влади було опубліковано лише деякі праці Якова Новицького, тому Запорізьке міське наукове товариство, яке носить його ім'я, і взялося за видання солідного п'ятитомника.

Перші два томи праць Якова Новицького було презентовано в квітні 2008 року. І ось відбулася презентація третього тому. В об'ємній і добре проілюстрованій книзі представлено українські народні, козацькі, дитячі та колискові пісні, записані істориком на території нинішніх Запорізької та Дніпропетровської областей, зокрема в колишньому Олександрівську, Вознесенівській слободі та у навколишніх селах. Голова наукового товариства імені Якова Новицького, доктор історичних наук Анатолій Бойко відзначив непересічність цієї події та висловив щиру вдячність за підтримку міській владі і колективу видавництва «Тандем».

Наклад видання — 1000 примірників, з яких 500 буде передано у школи та бібліотеки міста й області.

Микола МАНЬКО.
Запорізька область.

Кабмін продовжив до 1 квітня 2010 року дію меморандуму про взаємодію між урядом і підприємствами хімічного комплексу, *повідомив міністр промполітики Володимир Новицький*

Кількість безробітного населення в Україні з початку 2009 року зменшилася на 40% і становить 534 тис. осіб, *повідомила міністр праці та соціальної політики України Людмила ДЕНИСОВА*

У НОМЕР

➤ *ВІННИЦЯ*

Шенгенські візи видаватимуть у Вінниці

Консула Республіки Польща в Україні Анджея Сломського призначено в. о. керівника Генерального Консульства Польщі у Вінниці. Про це повідомив міський голова Володимир Гройсман після зустрічі з паном Сломським. «До відкриття першої у нашому місті консульської установи залишилося небагато часу, — каже Володимир Гройсман. — Консульство розпоче роботу наприкінці грудня нинішнього року або на початку наступного року. Вже підписано угоду про оренду приміщення. Зараз триває його облаштування. Для роботи дипломатам виділено один поверх найбільшого у Вінниці торгово-офісного комплексу — «Магіцентру».

За словами Анджея Сломського, нова установа видаватиме візи не тільки до Польщі, а й до країн Шенгенської зони. Послугами нового Генерального Консульства Польщі у Вінниці користуватимуться також жителі сусідніх областей.

Віктор СКРИПНИК.

➤ *ЖИТОМИРСЬКА ОБЛАСТЬ*

Підпільна аптека в селі

В одному із сіл під Житомиром співробітники управління податкової міліції ДПА в Житомирській області виявили аптеку, яка діяла без будь-яких дозвільних документів. Медикаменти продавали двоє працівників, зрозуміло, без касового апарата. Торгівля йшла жваво, а клієнтами були мешканці трьох населених пунктів. Вилучено значну кількість медикаментів.

Олексій КАВУН.

➤ *ІВАНО-ФРАНКІВСЬК*

Гроші чи грати?

У слідчому управлінні УМВС України в Івано-Франківській області нині розслідуються шість кримінальних справ, порушених стосовно службових осіб підприємств і фірм, які підозрюються у розкраданні бюджетних коштів. «У кожному випадку йдеться про невиконання ними своїх договірних зобов'язань і привласнення коштів, виділених із державного бюджету на проведення робіт на об'єктах, що торік постраждали від стихійного лиха», — повідомив керівник ЦГЗ УМВС в області Василь Гультайчук. Він зауважив, що в процесі розслідування кримінальних справ правоохоронці пропонували керівникам фірм або виконати договірні зобов'язання, або відшкодувати збитки. В іншому разі міліція ініціюватиме в суді питання про їх арешт.

У тому, що міліція не жартує, уже переконалися двоє керівників фірм, які позбулися волі ще до розгляду справи в суді. В жовтні було затримано й узято під варту директора запорізької фірми, котра зникла з об'єктів у Косівському районі, привласнивши 632 тис. грн. авансових коштів, виділених на берегоукріплення річок та відновлення автодороги в кількох населених пунктах. А нещодавно суд санкціонував обрання найжорсткішої міри запобіжного заходу — тримання під вартою — і для керівника столичного приватного підприємства, який підозрюється у розкраданні бюджетних коштів в особливо великих розмірах.

Дарина НАЗАРЧУК.

Діти прикладаються до чарки

АКТУАЛЬНО

У похнюпленому юнакові, який ховав очі від слідчого, важко було уявити того, хто разом із старшим братом скоїв наругу над могилами на кладовищі поблизу села Бочаниця Гощанського району. Пом'яте обличчя виказувало у ньому важке похмілля, а кожне сказане слідчим слово довго доходило до свідомості неповнолітнього.

— Навіщо таке вчинили? — журячи хлопця, наче власного сина, спробував достукатися до совісті слідчий.

— Бо багато випили.., — видавив той після тривалої паузи.

Але, мабуть, не лише пиятикою можна пояснити таке блюзнірство над пам'яттю померлих, хоча саме вона стає причиною того, що молоді люди, особливо неповнолітні, скоюють вчинки, на які не наважилися б за інших обставин. А коли хильнули добряче, то й море по коліна. Це вже потім, коли «запахне» в'язницею, будуть виправдовуватись і розкаюватись, як ось цей неповнолітній, який ламав хрести і пам'ятники на кладовищі. Працівники міліції затримали його вдома, коли після цвинтарних «подвигів» він рятувався від тяжкого похмілля, перев'язавши голову мокрим рушником, напередодні знятим з хреста на кладовищі...

Загалом же на Рівненщині у нинішньому році зафіксовано 23 злочини, скоєні неповнолітніми у нетверезому стані. Це і завдавання тілесних ушкоджень, грабежі, розбійні напади, викрадення автомобілів і навіть насильницьке задоволення статевої пристрасті неприродним способом...

— Тривожить і той факт, що у цьому році в області намітилась тенденція до ускладнення криміногенної ситуації у середовищі неповнолітніх — за їх участі скоєно 195 злочинів, що на 15 відсотків більше, ніж торік, — розповідає начальник відділу кримінальної міліції у справах неповнолітніх УМВСУ у Рівненській області майор міліції Віталій Чубаєвський **(на знімку)**. — Чимало з них скоєні нетверезими підлітками. Останнє особливо непокоїть, як і те, що у цьому році зафіксовано 169 випадків появи неповнолітніх у нетверезому стані у громадських місцях, 118 випадків споювання їх дорослими.

Звичайно, це не всі випадки пияти серед неповнолітніх, а лише ті, що їх зафіксувала міліція. Насправді ж їх набагато більше. На жаль, вже стало звичним бачити підлітків з пляшками пива у громадських місцях (багато з них не вважає це алкогольним напоєм, хоча лікарі думають інакше), не кажучи вже про цигарки, які діти купують у місцях стихійної торгівлі (таких у Рівному чимало) і курять навіть на територіях навчальних закладів. І тут можна дорікати не стільки педагогам, скільки батькам, які переклали виховання своїх дітей на школу, мало цікавляться тим, чим зайняті їх чада у вільний час, дають їм кошти ось на такі нездорові розваги (до речі, у цьому році складено 912 адмінпротоколів про неналежне виконання батьками їхніх обов'язків). Тож скільки б зусиль не докладала міліція для профілактики алкоголізму серед дітей, без зацікавленості у цьому батьків важко досягти відчутних результатів. А підстави для тривоги більш ніж вагомі: серед «клієнтів» міліції є близько сотні неповнолітніх, які постійно вживають алкогольні напої та наркотики.

Якщо деякі батьки пасивні у боротьбі з пияцтвом серед своїх чад, то міліція, за словами Віталія Чубаєвського, це питання постійно тримає на контролі, а у другій половині жовтня провела комплекс профілактичних заходів щодо попередження пияцтва, тютюнопаління серед неповнолітніх. Лише за цей період перевірили більше сорока закладів на предмет продажу спиртного і цигарок неповнолітнім, виявили п'ятнадцять таких фактів. Підприємці, які допустили подібне, будуть заслухані на засіданні міськвиконкому, міліція пропонує обмежити режим роботи їх торгових точок у вечірній час.

Але, на мою думку, під приціл місцевої влади потрапляє «дрібна рибка». Тим часом, в усіх на виду куди вагоміші проблеми, як, скажімо, облаштування питних закладів біля навчальних закладів. Свого часу діяло обмеження щодо розташування їх біля шкіл, коледжів, дитсадків тощо, але після призупинення дії цієї норми закону вони виростають, наче гриби після дощу — і не лише у містах, а й у селах. Тож діти волею-неволею бачать п'яних дядь і тьоть, а дехто з них, зважаючи на малий життєвий досвід, бере з них приклад, і собі прикладаючись спочатку до пива, а згодом і до більш міцних напоїв...

Пригадую, що і у нашій редакційній пошті було чимало листів щодо ресторану «Торнадо» по вулиці Київській у Рівному. Люди обурювались тим, як міська влада могла дати дозвіл на його облаштування по сусідству із дванадцятою школою і технікумом. Вивчивши документи, дійшла висновку, що цей заклад спочатку задумувався як кафе швидкого приготування їжі (тоді діяли згадані мною обмеження у відстанях від навчальних закладів), де не передбачений продаж алкогольних напоїв. Але як сталося так, що цей хороший задум дивним чином реформувався у ресторан, це вже запитання до міської влади Рівного, на яке вона впродовж років не дає відповіді обуреній громадськості. До речі, і працівники міліції не у захваті від такої «метаморфози» потенційного фаст-фуду у ресторан: адже «Торнадо» виправдовує свою назву тим, що тут і біля нього щороку фіксується чимало злочинів і правопорушень. Тож дуже дивно, чому міська влада Рівного закриває на це очі?

Олександра ЮРКОВА.

Рівне.

Візьмімося за руки, друзі!

Цього року спільнота анонімних алкоголіків України відсвяткувала своє 20-ліття

«Ти себе не дури»

Як тепер зізнається Валерій, пив він «на смерть». І впевнений, що нічого не допомогло б йому позбутися залежності, якби він не прийшов у групу анонімних алкоголіків і не подивився просто в очі тим, кого здурити було неможливо. Це він родині міг (роками!) говорити: та я не алкоголік, я ж можу кинути будь-коли... А хлопці у групі зі сміхом парирували йому: «Ми такі самі були! Вставали зранку з єдиним бажанням випити і викручувалися навиворіт, щоб якусь копійчину для цієї справи знайти. А вже обіцяли! А вже били себе у груди! Зранку, щоправда. Увечері вже були п'яненькими... Ти сам себе не дури. Нам теж здавалося, що небо розколеться, якщо кинемо пити. Нічого, не розкололося. Живі-здорові. І щасливішими стали».

Це геть не проста справа — прийти в групу анонімних алкоголіків і щиро сказати собі та іншим: я — алкоголік! Щоправда, тут ніхто тебе ні до чого не змушує. Сідають у коло люди і розповідають про себе без брехні. Хто хоче, звичайно. Але цікаво, що бажання висловитися з'являється само собою. А коли вже скажеш перші слова, сповідь поллється сама. Нехай не з першого, а з п'ятого разу, з десятого... Однак є щось на диво привабливе для людей питущих у таких групах, коли не треба брехати, коли тебе розуміють з півслова, і ніхто нікого не звинувачує і не таврує.

До речі, не треба жодних внесків обов'язкових робити, жодних вступних. Та які вступні в хронічного алкаша можуть бути, коли кожна копійчина вже заздалегідь прилаштована! Від тебе чекають лише бажання вилікуватися. При цьому ти можеш помилятися, і виходити, грюкаючи дверима, а потім, можливо, повертатися, і ніхто на тебе косим оком не погляне.

Сьогодні і Валерій зі Львова, і пан Тадеуш з Кракова вже в змозі не лише утримувати самих себе та родину, а й багато чого іншого. (Бізнес навіть не вдруге, бо пити знову починали, а втретє піднімали з нуля.) З готовністю власним коштом приїжджають на зібрання в якесь інше місто і діляться досвідом: як розбудовувати організацію, як працювати з людьми, котрі бояться переступити поріг уперше, як будувати стосунки з іншими організаціями. І головне — як розповсюджувати інформацію про свої групи: коли і куди можна прийти і за якої умови тебе прихистить спільнота людей, що теж важко і не відразу себе долали.

АА: як починалося

Спільнота анонімних алкоголіків народилася 1935 року в місті Акрон (штат Огайо, США). Тоді зустрілися двоє — добре відомий хірург і нью-йоркський бізнесмен. Обидва були, що називається, безнадійними алкоголіками і тому вирішили стати засновниками співдружності АА.

Після трьох років помилок і спроб, коли обиралися засади для спільноти, після неодноразових спроб урятувати алкоголіків з'явилися три перші групи. Ці люди вирішили описати свій досвід щиро і без брехні. Так і назвали видання «Анонімні алкоголіки» і перерахували у ньому 12 кроків АА — по суті, духовних принципів, які, втілюючись у способі буття, дозволяють хворій людині позбутися страшної пристрасті і стати корисною для суспільства особою.

Цікаво, що на час виходу книги її автори могли говорити лише про 100 врятованих людей. А після виходу цієї сповіді відбулася дивовижна ланцюгова реакція, що призвела до створення десятків тисяч груп АА по всьому світу.

На благодатному грунті

Те, що алкоголіки можуть вилікуватися, довела і ця практика, і деякі інші. Однак саме анонімні алкоголіки на території колишнього Радянського Союзу «впали» на дивовиж благодатний грунт — людям імпонувала незалежність: хочеш — приходь, хочеш — ні; хочеш говори, хочеш — мовчи. В буремні 90-ті ця тактика була ідеальною. Зрештою, як і в наші часи, коли довіра до багатьох речей впала нижче плінтуса...

І от навесні 1994 року у Львові відбулася подія — перші самостійні збори групи анонімних алкоголіків «Світло». Як і всюди, все теж починалося з кількох людей, які дізналися про цікаву практику і програму 12 кроків і захотіли віднині залишатися тверезими. Їм було непросто. Не було місця, де можна було б збиратися, досвіду, відповідної літератури. Це вже сьогодні можна прийти в церкву, школу, клуб і попросити притулку, і відмовляють за рідкісним винятком (бо за оренду ж ніхто не платитиме). І це вже нині на зібрання і нерідкі свята, які влаштовують групи АА, прийде стільки людей, що забракне вільного місця. Бо приходять друзі і члени груп з товариств Ал-Алон — рідних та близьких, які потерпають від алкоголіків у сім'ях. Треба визнати, таких груп ще небагато, але вони вже є. Адже визнаною і усвідомленою стала психологічна залежність від алкоголіків, своєрідна хвороба, коли весь час у напрузі, весь час в істерично-переляканому стані. (І що дивно — відхреститися від цього не можеш.) А коли тобі протягують руки такі, як ти, тільки з більшим досвідом і здатністю долати самих себе, стає невимовно легше.

Підтримка товаришів по нещастю

Було б несправедливістю не підкреслити, яку величезну підтримку отримувала кожна з новостворених груп від друзів із-за кордону. Особливо від польських анонімних алкоголіків. Вони своїм коштом просто летіли через кордон на кожен заклик і ділилися досвідом, підтримували, жартуючи з себе і світу.

Пан Тадеуш сьогодні має вигляд такого поважного і зовсім небідного пана, що складно повірити, що він «із тих самих, кого родина встидалася». Зізнається, що очі розплющив, коли досяг самісінького донця, на яке опускаються люди, які п'ють щодня, забуваючи не лише про себе, а дітей, родину, роботу, якісь найменші умови пристойності — про все, крім горілки. Сьогодні він повернув практично всі позиції, досяг вищого соціального щабля, але при цьому отримав якісь інші, вищі духовні засади. Служіння спільноті, людям, яким ти потрібен. Він свою щирою усмішкою мені нагадав одного старого приятеля, журналіста, який теж пройшов АА, і тепер йому всього замало. Замало журналістики, і він вечорами іноді грає на банджо в маленьких ресторанах, весь час подорожує і кидається на допомогу друзям, яких у нього завжди було багато.

Або пити до скону, або не пити взагалі

Ніхто ж не сперечатиметься, що в родині дуже часто про алкоголіка кажуть: як не п'є — золота людина! А п'є спочатку від своєї широкої натури, часто від комплексів, а потім уже від хвороби, яка просякає кожну клітину й огортає своїми руйнівними щупальцями. Та так міцно, що можна або пити, і вже до скону, або не пити взагалі, ніколи. Бо алкоголік — це вирок довічний. І коли ти це усвідомлюєш, то, обираючи тверезість, розумієш, що іншого вже не дано. Або тверезість на все подальше життя. Або лише один ковток, який обов'язково стане калюжею, в яку впадеш увесь, по кінчики пальців.

Кожен з анонімних алкоголіків визнає, що найскладнішими стають перші місяці тверезого життя. Коли ніби втрачається сенс існування. Нехай викривлений, хворий, порочний, але був якийсь клопіт, що втягував у життєвий коловорот. Отримати інший сенс доводиться лише з плином часу. Вже немає друзів зі склянкою і немає зайнятих з'ясуванням «ти мене поважаєш» годин буття. І виникає порожнеча. Болісна і тривожна. Саме тоді не приходити на засідання груп ти не можеш. Вони допомагають отримати грунт під ногами і повітря в легенях для подальшого життя.

Кроки, які треба пройти

Перший з 12 кроків АА — визнати своє безсилля перед хворобою. Якщо це зроблено, можна йти далі — до усвідомлення, що могутніша за тебе самого сила допоможе тобі повернутися до життя. Так, крок за кроком, алкоголік оцінює себе в цьому світі, готуючись до використання недоліків, згадуючи провини перед рідними і намагаючись їх загладити. І як останній крок — позбавлення від хвороби, яке вже здається неможливим без бажання допомогти ще й іншим позбутися її.

Наразі ніхто не може пояснити, чому цей метод спрацьовує. Ніби залежність хімічна, а зцілення приходить за рахунок духовних ресурсів. І, можливо, саме тому, що Україна шанує і пишається своїм духовним потенціалом, ця система могла б розповсюдитися значно ширше й отримати більшу підтримку в суспільстві. В США тільки в штаті Нью-Йорк на 19 мільйонів населення — 1600 груп анонімних алкоголіків. У Польщі — 160 груп, Ірландії — 750, Латвії — 131. В Україні наразі працює близько 70 груп.

У Львові сьогодні налічується 10. На стадії становлення такі групи в районних містечках. До речі, на Львівщині анонімні алкоголіки перейшли чимало складностей. Якось навіть підхопили хворобу політиканства. І на першу річницю святкування створення спільноти до Києва приїхали з плакатами: «За мир та за волю — без алкоголю», «За вільну Україну — без нікотину». Як наслідок (щось не поділили у політичних поглядах) — група розпалася і утворення нове грунтувалося вже на зовсім інших засадах. З повним розумінням, що мотивація несприйняття не спрацьовує, спрацьовує лише мотивація любові.

З думкою про те, що в боротьбі з алкоголізмом, зрештою, як і з іншими хворобами, — всі засоби хороші, якщо дають результат, складно не погодитися. Для когось привабливішою здається приватна клініка, для когось якась дорога вшита пігулка. Але для України, яка п'є просто злочинно для генофонду, для України, більшість населення якої — мало не жебраки, що живуть за межею бідності (може, й через це п'ють, від безпросвітності...), така безкорислива і безплатна робота вбачається чи не єдиною панацеєю. До речі, вона на наших землях набувала у різні роки різних форм. Були часи, коли при церквах створювали товариства тверезості. Хвилі виникнення таких товариств піднімалися і у XVII, і у XVIII, і у XIX століттях. І тоді пліч-о-пліч ставала вся громада і впливала на державні структури, і змушувала їх долучатися — різними законами, податками і правилами.

Сьогодні нашій державі не до проблем маленької людини із її 100 грамами, які виливаються в ріки хвороб та болю. Тому кожен громадянин із здоровим глуздом повинен щось зробити на своєму рівні. Стосовно груп АА принаймні розповідати про них правду. До речі, можна зайти сьогодні в будь-яку церкву Львова, і тобі скажуть, де і коли вже засідання в групі. І журналісти вже звикли, що, розповідаючи про АА, не можна брати з собою фотоапаратів, провокувати називати людей свої імена, а потім подавати ці відверті зізнання з прізвищами. Що треба поважати людей, які подолали диявола в самому собі і тепер вирощують у своїх душах Бога. І щастя сприймають з особливою гостротою. В цьому плані мені дуже імпонує висловлювання польських алкоголіків, які кажуть: «Я дякую Богові за те, що я алкоголік. Тому що, якби я не був тверезим алкоголіком, я б ніколи не пізнав, що таке бути справді щасливою людиною».

Ірина ЄГОРОВА.

Львів.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

СТАТИСТИЧНІ ДАНІ

Щороку через алкоголізм, за даними Національної ради з питань охорони здоров'я, в Україні помирає понад 40 тисяч людей. Майже 40 відсотків українських підлітків 14—18 років регулярно вживають спиртні напої. Алкоголь є причиною передчасної смерті майже 30 відсотків українських чоловіків. На думку вітчизняних медиків, наразі в Україні налічується 700 тисяч лише офіційно зареєстрованих алкоголіків.

Визнаною і усвідомленою стала психологічна залежність від алкоголіків, своєрідна хвороба, коли весь час у напрузі

Сміття із хати винесли без санкції

АНОМАЛІЇ

Той, хто в кожній стіні прагне знайти двері, тобто справедливість, повинен сам бути чистим перед законом і власною совістю. Принаймні, чесним і безкорисливим. Про таких газети шанобливо розповідають, щоб їх морально підтримати і надихнути когось на пошук істини. «Без надії — сподіваюсь», — девіз усіх нескорених, що стали на довгий і нелегкий шлях обстоювання людської честі та гідності...

Бог створив світ за шість днів. Вочевидь, тоді не було профспілок.

Невідомий автор.

Профспілка під погонами

...Зоя Хижняк торує його вже п'ять років. Від інших правдолюбів відрізняється тим, що захищає не тільки себе. Посада у неї така — головний інспектор з охорони праці Сумської митниці. До того ж Зоя Іванівна очолює профспілкову організацію «Справедливість», яка входить до Конфедерації вільних профспілок України. Оце «вибухонебезпечне» сумісництво, за твердженням митників, і використовує Хижняк.

Життя від неї немає, — можна прочитати між рядків у листах, наказах, розпорядженнях, актах. — Псує кров командирам і всьому підрозділу.

Про це відверто казали мені деякі співробітники митниці, з якими кілька годин з'ясовував, хто винен і що робити.

Хижняк, на їхню думку, не та людина, яку слід захищати. «Напишіть, як ми роками тримаємо оборону в суді, прокуратурі, в інших інстанціях», — просили погононосії. І показували теки із судовими рішеннями, постановами, ухвалами.

Практично всі вони — на користь Зої Хижняк та її колег. «Ми їх оскаржили», — запевняли мене відповідачі, але я побачив лише вердикти, що вступили в законну силу. Утім, деякі з них (стосовно виплат, скажімо) поки що і досі не виконані.

Отже, у напіввійськовій організації прижилась «біла ворона», яка посміла «каркати» на самих генералів. Кому це сподобається і хто таке терпітиме? Утім, мушу віддати належне начальникам: приборкати порушника спокою вони таки намагаються законним шляхом. Але атаки роботодавця Зоя Іванівна вміло і впевнено відбиває. Тим же законним шляхом. Що дуже, як я зрозумів, нервує генералів із Сум і Києва. Лампасоносці з ученими званнями, склалося враження, безцеремонно диктують свої умови: припини скаржитись або йди геть. Не підкоряється лідер профспілки. Хочуть їй бодай догану оголосити — не виходить.

Самі винні! Навіщо поставили на посаду, яка апріорі передбачає конфлікти? На що розраховували, даючи згоду на обрання Хижняк головою профспілки митниці? Адже знали про її неймовірну енергію та кредо «Служить бы рад — прислуживаться тошно». Вона ж одразу продемонструвала нездатність гнутися й готовність відстоювати інтереси людини праці до перемоги. Мабуть, тому в результаті «колектив» оговтався і помилку невдовзі виправив: Хижняк в 2005-му переобрали. Не біда! Борець за істину завжди знайде альтернативний шлях для захисту. Зоя Іванівна створила на митниці (нечуваний випадок) вільну профспілку. Як таке могло статися? Невже демократія в Україні справді процвітає?

На рахунку «Справедливості» — понад 20 виграних справ. Завдяки незалежній профспілці захистили права в суді шестеро митників, дехто — кілька разів. Сама Хижняк у районному суді довела незаконність її переобрання з посади голови «правильного» профкому. Чи не вперше в державі, кажуть спілчани.

> На рахунку «Справедливості» — понад 20 виграних справ. Завдяки незалежній профспілці захистили права в суді шестеро митників, дехто — кілька разів.

Нині дамоклів меч знову завис над головним інспектором з охорони праці. Укотре генерали намагаються отримати згоду профспілки на винесення Хижняк дисциплінарного стягнення, а віднедавна на звільнення — «Справедливість» згоди не дає, бо вважає претензії до неї безпідставними. Що робить законослухняний роботодавець у такій ситуації? Елементарно, Ватсон: або знаходить переконливі аргументи, або залишає в спокої «порушника».

Натомість у червні 2009-го до в. о. Голови Державної митної служби Ігоря Піковського надходить подання. Висновки, які мене найбільше зацікавили, пропоную і вашій увазі:

«Керуючись вимогами п. 1 наказу Держмитслужби від 23.01.08 № 35 «Про призначення на посади та звільнення з посад», направляємо подання щодо припинення державної служби головному інспектору з охорони праці Сумської митниці Хижняк Зої Іванівни у зв'язку з порушенням нею Присяги держслужбовця.

На посаді... Хижняк З. І. працює з червня 2004 р. У 2005 році створила незалежну профспілкову організацію «Захист справедливості» (тепер — вільна професійна спілка «Справедливість») з трьох осіб. Свою виборну посаду використовує з метою уникнення відповідальності за неналежне виконання службових обов'язків та зловживає правами, наданими законом.

З 2005 року по теперішній час перебуває у постійних судових спорах із Сумською митницею та її працівниками, постійно звертається до вищих та місцевих органів державної влади, правоохоронних органів зі скаргами на дії керівництва митниці, чим підриває імідж митної служби та створює нездоровий психологічний клімат у колективі. *Також мають місце неодноразові несанкціоновані звернення головного інспектора з охорони праці Хижняк З. І. на адресу контролюючих органів та служб, а також до посадових осіб Держмитслужби України* **(виділено мною. — Авт.).**

Виходячи з вищевикладеного, вважаємо, що дії Хижняк З. І. є порушенням службової дисципліни, перешкоджанням роботі керівництва митниці щодо організації її діяльності у сфері охорони праці, порушенням Присяги держслужбовця.

Просимо припинити державну службу згідно з п. 6 ст. 30 Закону України «Про державну службу» для головного інспектора з охорони праці Сумської митниці Хижняк Зої Іванівни».

Ось такі аргументи, які коментувати не хочеться. Але що таке «несанкціоновані звернення»? Є термін «несанкціонований арешт», чули ми про несанкціонований відбір газу, несанкціонований мітинг... А тут — несанкціоновані звернення. Можливо, це листи, надіслані без погодження з начальством? Ось де корінь зла, виявляється.

На подання в Києві відреагували належним чином: через два місяці з'явився наказ про проведення службового розслідування стосовно Хижняк.

— Про упередженість до мене свідчать кілька фактів, — розмірковує Зоя Іванівна. — У складі комісії, що вирішувала мою долю, не було фахівця у галузі охорони праці з територіального управління Держпромгірнагляду. Комісія звинуватила мене в тому, що я, відповідно до чинного законодавства, зверталася до судових та інших інстанцій, оскаржуючи дії чи бездіяльність керівництва митниці. І ще нюанс: перевіряючі в акті відзначили численні порушення з мого боку і при цьому констатували, що дисциплінарних стягнень не маю.

А ТИМ ЧАСОМ

Хмари нависали всі роки і над заступником Зої Іванівни з просфпілкової роботи Ігорем Назаренком, головним інспектором зв'язків з громадськістю митниці. Його дошкульне сатиричне перо явно не подобалось... І ось новина: Назаренка звільнили з посади. Без погодження із «Справедливістю» та Конфедерацією вільних профспілок України. Слово тепер за судом.

Отаким було службове розслідування з метою об'єктивного та всебічного з'ясування обставин неналежного виконання... службових обов'язків.

Після цього з'явилося чергове звернення до профспілки про надання згоди на звільнення «білої ворони». А чому б і ні, коли вона порушила присягу держслужбовця, Дисциплінарний статут митної служби, закони та інструкції.

Сумська митниця. Тут вільна профспілка не в пошані.

Однак роботодавець знову піймав облизня.

Як працюється Зої Іванівні в такій обстановці?

— Тиск зростає, — повідала Зоя Іванівна. — На одній із нарад мене звинуватили, що я зірвала звіт про стан охорони праці у II—III кварталах. І що це вже втретє в цьому році. За даними начальства, за півроку я була відсутня на роботі 61 день, зате лише за два місяці написала близько 19 скарг і брала участь у 24 судових засіданнях. Це все неправда: у лютому 2009-го я звітувала за четвертий квартал 2008, а в травні — за перший. На згаданій нараді мене не було з поважної причини — викликали в прокуратуру. Телефонограма, до речі, надійшла черговому і начальник про це знав. А щодо 61 дня... Це законні лікарняні та відпустки...

То навіщо наводити тінь на плетінь, панове генерали?

Анатомія конфлікту

Зоя Хижняк вважає, що конфлікт почався в 2005-му, коли вона забила на сполох та оцінила як незадовільні умови праці на вантажно-митному терміналі. Правоту головного інспектора з охорони праці тоді підтвердили в самій Державній митній службі, Держнаглядохоронпраці, міській СЕС, Управлінні МНС тощо. Відповідні приписи і покарання тодішнього керівництва, звісно, не сприяло авторитету Хижняк. Після цього щорічні атестаційні оцінки її різко змінились з «добре» на «низькі». Про що, до речі, писав Владислав Жмурков у статті «Зуб за зуб» («Голос України» за 5.12.2005).

Нестерпним ж її перебування в стінах митниці стало для начальників, вочевидь, у січні 2009-го, коли «Справедливість» осмілилась надіслати голові Держмитслужби вимогу про розірвання трудового договору з керівником. Ви чули про таке зухвальство з боку профспілки? На 84 аркушах (а це копії судових рішень, приписи, службові записки, накази, висновки ревізорів, протести прокурорів тощо) «Справедливість» намагалась довести, що він, на їхню думку, допускав порушення статуту і присяги.

Це звернення, як і попередні та наступні, було прийнято Києвом «до відома», «до уваги». Остання відповідь, підписана Головою Служби Анатолієм Макаренком, ставила крапку в переписці: «...повторно повідомляємо, що підстав для розірвання трудового договору... на даний час немає». А незабаром у Суми відрядили комісію за справою Хижняк...

> Нестерпним ж її перебування в стінах митниці стало для начальників, вочевидь, у січні 2009-го, коли «Справедливість» осмілилась надіслати голові Держмитслужби вимогу про розірвання трудового договору з керівником.

Таке, напевне, мало кого здивує, бо навряд чи хтось наведе приклад того, як за вимогою профспілки знімали начальника-генерала. А ось про розправу з борцями за справедливість — історій безліч.

До речі, місцеві прокурори належним чином реагували на звернення Хижняк і двічі надсилали відповідну інформацію в столицю з проханням провести перевірку. Київ відмовчався. Може, Генпрокуратура зуміє добитися реакції Держмитслужби, і вона нарешті розбереться, хто зі сторін конфлікту правий.

Колега Ірина Козак написала статтю «З генералами-двієчниками буде окрема розмова» («Голос України» за 23.10.09), розповівши про результати тестування керівників митниць. Не знаю, яку оцінку отримали керівники цієї митниці (якщо вони тестувалися) на іспиті із знання законів про працю й профспілки...

Не завадило б усім керівникам, у яких сотні, тисячі підлеглих, пройти відповідні курси з етики, естетики, психології. Утім, даруйте за банальні поради. Названі дисципліни вони проходили, вивчаючи Митний кодекс, статут та інструкції. Якби їх сумлінно дотримувались, то протистояння «профспілка—генерал», гадаю, не виникло б.

Іван ІЛЛЯШ.

Суми.

Фото автора.

Коли матеріал готувався до друку, редакції повідомили: Хижняк звільнено. Без погодження з профспілкою

Брехати не треба!

У школах акумулюються чималі кошти, до яких доступ фактично у директора, а формально у слюсаря Колі

У регіонах дружать із мораллю, там ще опускають соромливо очі, коли брешуть. В Одесі, приміром, педагоги мені зізналися, що батьківські «добровільні» внески рятують школу від животіння. Тому благодійні фонди постійно поповнюються. «А що робити?» — по–одеськи наївно запитав совісний директор, визнаючи, що грошима розпоряджався й розпоряджається особисто. Ну, справді, не сантехникові ж Колі, голові батьківського комітету ЗОШ, вирішувати, скільки виділити на ремонт, обладнання і чайові для перевіряльників.

Київ — не периферія. Тут давно з розумним виглядом відхрещуються від участі в розподілі спонсорських грошей.

Нахабно дивлячись мені в очі в школі N, що в Деснянському районі, адміністраторка вішала «локшину»: жодного відношення до фонду не маю, учителі внески не збирають.

Збирають! Саме вчителі, точніше, класні керівники. Побродивши по величезному закладу з двома басейнами, спортзалом, магазином і буфетом, зрозумів, що без батьківських ін'єкцій він давно б захирів. На очах міської влади, яка заперечує, що порятунок школи — справа рук родин.

Вони в школі N, наприклад, віддають «класній» 80 гривень. Щомісяця! З них 20 — у шкільний фонд, 50 — до фонду класу і 10 гривень — на його прибирання.

У ЗОШ навчається тисяча учнів...

Батько, котрий відвідав школу за викликом, розповів, що привід (погана успішність дитини) був надуманим. Він заборгував дванадцятирічці за два місяці, класна керівниця запросила поспілкуватися. «Ось така добровільність, — посміхається чоловік, родину якого «спонсорує» вже півроку біржа праці. — ти не хотіли, підказували, як і де мені, молодій, заробляти...».

До речі, школа за наш рахунок планує замінити вікна, двері».

Знайома жінка зі сльозами згадувала, як її виховували на батьківських зборах на початку навчального року. «У мене двоє дітей, одна з них інвалід. Я зізналася, що живу на дитячу допомогу, а тому не можу щомісяця віддавати близько 100 гривень. «Благодійники» і слухати не хотіли, підказували, як і де мені, молодій, заробляти...».

А цій матері, між іншим, потрібні гроші не тільки для поповнення фондів ненаситної школи. Похід класу до філармонії та театру, зошити (по 90 гривень!), підручники, атласи і карти — на це довелося розщедритися в перші два місяці. А попереду ще півроку навчання.

Чи звітують власники «общака» перед батьками про прибутки-витрати чималих сум? "А як же, — не моргнувши оком кинула адміністраторка. — Щорічно. За всіма статтями».

Звести на папері дебет з кредитом нескладно. Хто контролює батьківський комітет, який, смію стверджувати, не судді — незалежні й непідзвітні, а дуже навіть залежні від директора? За великим рахунком, запитати "Де гроші, Зін?" повинні всі батьки школи (класу), але, боюся, їхні очі затьмарив авторитет керівника ЗОШ (класу), якому заведено безоглядно довіряти. А ті, нерідко, зловживають цим, не боячись навіть правоохоронців. Якщо і прийдуть у директорську вотчину з перевіркою, благодійний фонд залишиться поза підозрами й ревізіями, тому що «жодного відношення не маю».

От і виходить: у школах акумулюються чималі кошти, до яких доступ фактично в директора, а формально у слюсаря Колі, що їх не бачить і знати не знає, як і хто ними крутить...

Я б автора ідеї про створення шкільних «кас батьківської допомоги» вніс у Книгу рекордів Гіннесса. А до чиновників від освіти, котрі крізь пальці дивляться на узаконене незаконне джерело збагачення окремих сівачів зла й неправди, застосував би статтю Кримінального кодексу за співучасть ... приховування ... зловживання владою...

На жаль, немає вольового виконавця із твердою справедливою рукою, який би покінчив з поборами в школі.

Іван ІЛЛЯШ.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Вінегрет для мізків

ПЕРЕВРА НА ДИСКУСІЮ

Уже три роки суспільство активно обговорює тему зовнішнього незалежного оцінювання (ЗНО). Долучились до полеміки ті, хто розуміється на проблемі, і ті, хто чув дзвін, та не знає, де він.

Мене особисто тішить, що ЗНО стало приводом для серйозної дискусії, адже освіта — це наріжний камінь, та фундація, що відтворює досвід землян, не дає згаснути цивілізації.

Про тестування можна говорити багато. На мою думку, ЗНО — це не дуже добре, бо тести притаманні людині прагматичного західного типу мислення.

Моя учениця під час атестації в школі не відповіла на запитання: "Яка територія увійшла до складу УРСР в 1940 році?".

Я її запитую: «Ми ж це вчили, чому не відповіла?». "У питанні використана тільки однина (територія), а правильна ж відповідь «Північна Буковина та придунайські землі». Це ж множина?» — логічно мислить дівчина.

Тестування не вчить дитину мислити гіпотетично. Тому (і не тільки) воно мені не подобається. ЗНО розраховане здебільшого на везунчиків. Як лотерея.

Я знаю дітей з діагнозом «дебільність», що навчались в допоміжній школі, потім закінчили одинадцятирічку екстерном і університет...

А хіба мало прикладів, коли студенти неспроможні засвоювати програму і платять за кожний залік чи іспит, не здаючи їх? ЗНО породило багато питань перед дітьми, батьками, школою, ВНЗ, на які важко відповісти.

Перше з них: якою мовою, рідною чи державною, відповідати на тести?

Моя відповідь однозначна: українською. Випускник школи, який засвоїв державний стандарт середньої освіти, має знати державну мову. Але...

Не можна примусити всіх говорити українською. Людина сама має усвідомити, що знати кілька мов — їй же на користь.

Політики граються з мовною темою, вибачте, як мавпа з гранатою. Вони піаряться, гальмують українізацію у східних регіонах, обмежують дітей у праві на вибір.

Діти — поліглоти від народження. Вони дуже швидко засвоюють мови, якщо їм не заважати.

До речі, школа в нашому селі — тримовна. В одному україномовному класі вчаться українці і кримські татари. Вони всі, крім державної, володіють російською і кримськотатарською.

А як бути дітям, яким завжди торочили, що українська не потрібна? Їм дуже важко у випускному класі здавати ЗНО державною. Але цей рубікон треба перейти. Це змінить суспільну думку, розв'яже безліч проблем, політичних у тому числі.

Результати зовнішнього тестування в 2009 році в Криму, в цілому, низькі з усіх предметів. Здавали тести російською мовою, чому ж низькі? Бо «язык» захистили, а знання — ні.

Усі знають, що успішно написали тести учні, які брали приватні уроки у репетитора, часто у свого вчителя. То що, шкільний педагог недобросовісно працює? Не там собака зарита!

АНЕКДОТ ВІД ВОВОЧКИ

Іде першокласник перший раз до школи повз дитячий садок. За парканом граються у піску дошкільнята. Підійшов він до них, подивився, зітхнув:

— Із задоволенням приєднався би до вас, але освіта не дозволяє.

Репетитор навчає за власною програмою, яку вважає оптимальною. Його не контролює директор і методист. Він може одну тему викладати три уроки або дві теми за один.

Він не нервує, його думки, вміння, знання зосереджені на одному: «Навчити!». Він дає контрольні тоді, коли вважає за потрібне. Не відволікається на проведення предметних тижнів, місячників, декад, складання планів та іншу «чорну» невдячну та непотрібну роботу.

Шкільний вчитель затиснутий в лещата програми, яка, м'яко кажучи, не адаптована до вимог ЗНО. Програма передбачає спринтерський біг по темам, а не відпрацювання і засвоєння необхідного фактологічного матеріалу. Таке засвоєння інформації потребує багато часу, а на історію України, наприклад, передбачено аж півтори години на тиждень. Цього ледве вистачає на «пробіжку» з тем 11 класу. А повторення? Програмою воно не передбачене.

Музикант на репетиціях тренується не тому, що не знає нот, а щоб домогтися такого ефекту, коли руки виконують роботу сліпу жаху.

Так і в тестуванні. Це особлива «гра», повинні бути відпрацьовані навички до автоматизму. Для цього потрібен час і окрема методика. В школі цього нема. Репетитор це робить.

Інтелектуал знає, як важливо зануритись в тему, щоб мізкові сайти були зайняті тільки конкретною проблемою. Навчальний план ЗОШ не пристосований до повноцінної інтелектуальної праці. 45 хвилин фізики, потім урок історії, потім англійської, а ще два по 45 — літератури та фізкультури. Це як з'їсти вінегрет: спочатку смачно, а потім...

Психологічний аспект репетиторства подвоює результативність. Дитина знає: за урок платять. І відповідно ставиться до занять.

Олена КИЯНИЦЯ,
учитель-методист, відмінник освіти.

с. Мирнівка
Джанкойського району.
Крим.

РЕЗОНАНС

Не блякнуть фарби

Я давня читачка і шанувальниця «Голосу України». А цього року передплатила улюблену газету і онуці Вікторії, студентці Миргородського керамічного технікуму, тому що вважаю, що вона в ній почерпне знання не лише для політінформацій, а і знайде багато цікавого і корисного, що зачепить струни її душі.

Зачепить так, як зачепив мене лист в №190 під рубрикою «Монолог Вовочки» — «Поступіться місцем, ветерани».

Хочеться заперечити Валентині К-к із с. Коритне Чернівецької області, котра безапеляційно стверджує, що треба урізати й без того мізерні пенсії працюючим педагогам, які, мовляв, займають місця молодих у гонитві за грошима.

Зрозуміло, кожен міряє на свій аршин. Якщо ця жінка живе в селі, має додатковий прибуток від підсобного господарства, повну родину і забезпечених дітей; якщо для неї робота в школі була другорядною справою, то як вона може зрозуміти вчителів-пенсіонерів, котрі мешкають у місті. Лише комунальні послуги чого варті! Галопують ціни на ринках і в супермаркетах...

Багатостраждальні родини краснодонських гірників і бюджетників, переживши багаторічні невиплати зарплат і пенсій, дотепер не можуть вибратися з боргової ями з комунальних платежів.

Бідують і вчителі. Їм урізають зарплати, зменшують кількість педгодин, відправляють у безоплатні відпустки. Знову, схоже, повертаються 90-ті роки, коли в бюджеті не вистачало грошей саме для вчителів, медиків, працівників культури.

Якби ви зайшли до нашої дитячої художньої школи, ви б помітили, яким принадним місцем вона стала для юних талантів завдяки викладачам, серед яких чільне місце посідають ветерани. Це педагоги-художники рідкісної працьовитості, неприборканого темпераменту і запалу. Вони подають приклад дітям, беручи участь у конкурсах, виборюючи призові місця.

Усе, що оточує дітей у художній школі — це творчі знахідки їхніх наставників: директора ДХШ Юрія Шпирка, його колег, випускників і самих учнів.

...І ми не переходимо дорогу молодим даруванням, а навпаки, допомагаємо їм, зокрема, працевлаштуватися за фахом.

Так, у наш колектив прийшли п'ятеро колишніх учнів досвідчених педагогів Єрмілової, Сасевої, Грекової, Чучко.

...Нещодавно у наших вихованців було подвійне свято: за перемогу в Московському міжнародному конкурсі вони одержали дипломи, медалі, каталоги із власними малюнками. Були відзначені й їхні педагоги Алла Єрмілова та Лілія Чучко.

Хіба це не доказ любові до професії, своїх учнів, які відповідають нам взаємністю. І немає більшого щастя, як щодня бачити зачудовані очі дітей, що сяють радістю творчості!

Лілія ЧУЧКО,
викладач із 40-річним стажем.

Краснодон
Луганської області.

ПРО ВІЧНЕ

Театр починається з афіші

Хочу перенакшити крилату фразу: театр починається не з вішалки, а з афіші. Тепер у глядачів високі вимоги до театрального мистецтва. Тож насамперед їх треба зацікавити яскравою афішею. Вона, як паспорт для вистави, повинна відображати все: хто грає головну роль, хто написав п'єсу, хто, де й коли поставив. Афіша — перше знайомство із прем'єрою й треба віддати належне тим, хто робить це на професійному рівні. Адже саме вона зазиває всіх нас у світ казки й свята.

Є люди, які колекціонують афіші й зберігають їх як реліквію, як родинний альбом, як святковий календар свого життя.

Театральне мистецтво змогло пережити перебудову, зберігши не тільки свої зовнішні атрибути, а й зміст, не втративши моральних цінностей і вигляд. Постановки стали яскравішими, сучаснішими і цікавішими для всіх вікових категорій глядача.

Через глобальні зміни у нашому житті перед режисерами постають складні завдання: як завоювати любов вибагливого глядача, досягти взаєморозуміння, в якій доступнішій формі розкрити ту чи іншу проблему. І, звичайно, як уберегти людей від морального падіння, постійно нагадуючи зі сцени театру про вічні цінності: віру й кохання, духовну чистоту й радість.

Артисти театру, на відміну від акторів кінематографа й «зірочок» шоу-бізнесу, не мають права на дублі, на «фанеру», на халтуру. Вони не можуть завоювати глядача оголеним тілом і еротичними рухами... Вони дарують естетичну насолоду від вистави. Протягом трьох годин актор не грає, він перевтілюється й живе світом свого героя — доки не опуститься завіса.

Переступивши поріг, ми відчуваємо запах сцени, тремтливо передчуваємо радість зустрічі з акторами й чекаємо, чим цього разу здивує режисер.

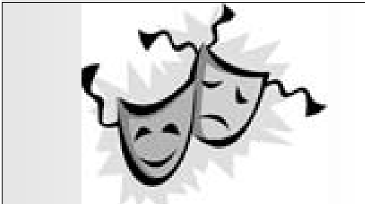

Нині, коли в країні оголошено карантин, ми позбавлені можливості спілкування із цим живим мистецтвом і ще гостріше розуміємо, яку важливу роль грає у нашому житті театр. З нетерпінням чекаємо, що незабаром нас знову покличуть яскраві афіші. Адже високе мистецтво — це панацея від хвороб нашого суспільства.

З любов'ю до театру,
Олена ГАЛКІНА.

Харків.

Не гоже дітям ганьбити матір

П'ЯТИЙ МІКРОФОН

«Голос України» я передплачую багато років, вважаю його виданням серйозним і правдивим, справжнім голосом усієї України. Тому й свої роздуми адресую вам.

«Голос України» я передплачую багато років, вважаю його виданням серйозним і правдивим, справжнім голосом усієї України. Тому й свої роздуми адресую вам.

Останніми роками мене, як і інших українців старшого віку, надто часто принижують і ображають. Наприклад, вже кілька років на весь ефір лунає радіопередача, яка починається нагадуванням, що українська нація складається з «одинаків-лицарів» і решти — «безродної біомаси». Одинаки-лицарі — ті, хто завжди голосно виступав проти влади і лаяв найближчих сусідів. Безродна біомаса — усі інші, тобто я, мої батьки, родичі і всі законослухняні українці. Усі трудівники, працею яких і тепер користуються десятки мільйонів сучасників. Для мене порівняння з безродною біомасою гірше від того, коли радянських людей називали «гвинтиками». Бо навіть найменший гвинтик у складному механізмі, з яким порівнювали державу, щось значив, виконував якісь функції, був потрібний. А безродна біомаса — щось примітивніше і принизливіше. Невже усі ми, хто мислить і діє не так, як автор передачі, справді безродні і такі примітивні?

Недавно один слухач написав листа, в якому висловив свою точку зору. І що почув у відповідь? На весь ефір пролунало: «нерозумний українець», «українець з покаліченою свідомістю», «горе-українець» і десятки інших лайок. Українець — проти українця. Навіщо так? Згадується Мазепа: «Самі себе звоювали». Якщо баба Параска з бабою Палажкою дискутували б так, в тому не було кривди: вони мали рівні можливості. А поважний пан, який користується найвищою державною трибуною і власними хвилинами ефіру, міг би ввічливіше говорити до українця, який таких можливостей не має.

Ображає, і те, що цей пан, прозиваючи нас «совітами», наголошує, що ми — раби, що маємо встати з колін і щось вичавлювати з себе...

Не такий прямий і успішний мій життєвий шлях, надто нелегко було протоптувати його в Радянській Україні. У роки сталінщини я перетерпів, перемучивсь і втратив більше, ніж тепер можна уявити. І все ж поважаю Українську РСР і горджусь нею. Чому поважаю? Бо вона — рідна. Хіба добре, коли син не поважає рідної матері? Чому горджусь нею? Бо є за що.

Суспільство УРСР мене навчало, виховувало і виводило в доросле життя. Робило це нерідко надто жорстоко, надто боляче, але робило. І я вдячний за те. І нація мала б не лаяти громадян УРСР, а дякувати їм. За що?

По-перше, якщо сто років тому українські патріоти тільки мріяли про автономію, то радянські українці утвердили республіку. А це звання важило набагато більше, ніж звання автономії.

По-друге, з перших років існування УРСР у ній здійснено українізацію. Цілих 10 років проводили її досить енергійно і ефективно. Поки три одинаки-лицарі не забажали аж надто багато. По-третє, українці разом з іншими союзниками прогнали геть нахабних окупантів — тих, які казали на нас «швайн» або «шайзе» і вввважали, що українці не повинні мати освіти, вищої за початкову.

По-четверте, перемігши у Другій світовій війні, українці об'єднали усі землі, населені переважно українцями, в єдиній соборній державі. А згодом навіть Крим приєднали. Чи логічно тих, хто тільки мріяв про таке, вважати патріотами, а хто реально здійснив, — безродною біомасою?

По-п'яте, українці здійснили індустріалізацію, внаслідок якої тепер наша держава займає місце в першій півсотні держав світу, а не в четвертій.

По-шосте, в УРСР успішно проведено культурну революцію: ліквідували неписьменність, усім дали гарну освіту, подували клуби, бібліотеки, школи, технікуми, інститути, виростили нове покоління інтелігенції. Де і коли найбільше друкувалося українських книг? Де і коли створили «золотий фонд українського радіо»? Хіба все це — неправда? А може, то — дріб'язкові незначні речі?

І нарешті, — по-сьоме. Розвинувшись матеріально і духовно, українське радянське суспільство створило суверенну соборну Україну — сучасну державу українців. Хіба не Верховна Рада УРСР прийняла закон про суверенітет України? Хіба не громадяни Радянської України проголосували за суверенітет? То навіщо їх гудити і проклинати?

Радянська Україна, образно кажучи, — мати сучасної суверенної України. А як негарно, коли дочка на весь світ гудить і проклинає рідну матір.

Григорій БЕВЗ,
пенсіонер, 83 роки.

Київ.

ФОТО З КОНВЕРТА

Щоб діти не заважали батькам грати у свої ігри, дорослі придумали для малят іграшки.

Фото Андрія НЕСТЕРОВА.

Новомиргород Кіровоградської області.

Перш ніж приймати рішення з розподілу фінансів, необхідно придушити корупцію

Дуже часто наші керівники намагаються скопіювати закони розвинених капіталістичних держав, застосувати їх в Україні. Мабуть, так вони хочуть скоріше наблизити нас до Європи. У багатьох країнах світу органи місцевого самоврядування розпоряджаються більшою частиною своїх грошей самостійно, ефективно сприяючи соціально-економічному розвитку територій. Чи варто це робити у нас? Я гадаю, що ні.

На мій погляд, ні народ, що здебільшого все ще живе соціалізмом, ні економіка, що ледве виживає, ні теперішні соціалістично-капіталістичні закони не можуть спрацюватися, зберегти й розвивати державу. Бездумне перенесення чужого тільки нашкодить Україні, погіршить її й так жалюгідний стан.

Хіба можна тепер — під час процвітання у країні корупції й прихованого розпродажу землі — левову частку зароблених грошей залишати місцевій владі? Я не звинувачую всіх місцевих керівників у нечесності, але впевнений, що від такого закону кількість казнокрадів різко збільшиться.

Навіть зараз, коли розподіл грошей здійснюється із центру й над ними є хоч якийсь контроль, кошти часто не доходять до призначення.

Я вважаю, що перш ніж приймати таке рішення з розподілу фінансів, необхідно як мінімум придушити корупцію й змусити закони працювати. А вже після цього можна запозичити у розвинених країн такі нововведення.

Дмитро СТРУЧКОВ.

Чернігів.

КРИК ДУШІ

У домі — хвора на туберкульоз

До редакції надійшов лист пенсіонера Григорія Бобровського з Луцька Волинської області. У його сім'ї троє інвалідів: він має II групу, дружина — I (вона психічно хвора і страждає на туберкульоз відкритої форми), син — інвалід II групи, одружений, має сина. Вже понад дев'ять років всі разом мешкають в одній квартирі площею 31,5 кв. метра у старому будинку без комунальних зручностей. Григорія Бобровського, як дідуся, найбільше турбує те, щоб його дружина не заразила внука — восьмирічного хлопчика.

«За законом сім'я в якій хоча б один хворий на туберкульоз, має право на окреме житло, а у нас троє хворих,» — наголошує у своєму листі Григорій Іванович.

Але навіть це не допомогло отримати квартиру. Пенсіонер з 40-річним трудовим стажем змушений оббивати пороги чиновницьких кабінетів: неодноразово звертався до міської ради, де відмову мотивують відсутністю коштів. В обласній держадміністрації теж розводять руками...

Скажіть, будь ласка, в якій державі дозволяється так відкрито заражати людей туберкульозом? — запитує у розпачі Г. Бобровський. — Адже навіть у тюрмах хворих на туберкульоз ізолюють.»

У свою чергу редакція «Голосу України» звернулася до Волинської облдержадміністрації, щоб та відреагувала на цей крик душі. Дуже скоро звідти підтвердили, що з 2004 року ця сім' перебуває на квартирному обліку на першочергове отримання державного житла. Однак у зв'язку з відсутністю у виконкому Луцької міськради вільних квартир вирішити це питання позитивно немає можливості.

Отакої! Виходить, тіштеся громадяни своїм правом, тільки на його забезпечення державою не розраховуйте. Дивно, що в цій ситуації мовчать медики, адже туберкульоз (тим паче відкритої форми!) мають лікувати в закритому спеціалізованому медзакладі. Адже в квартирі, ще й такої малої площі, — дитина. А проживати поруч з носієм цієї страшної недуги — не лише в квартирі, а й по сусідству в багатоповерховому будинку — загрожує здоров'ю великої кількості людей. Тим більше нині, коли в Україні — справжня, хоча й неоголошена, епідемія туберкульозу! Наразі бачимо, яких заходів вживають у конкретній ситуації. Жодних: ані з боку влади, ані з боку медиків.

Мабуть, залишається розраховувати на благодійників, чиє серце зачепить ця історія. Хто зжалиться і запропонує молодій сім'ї окреме житло?

ДУМКИ ВГОЛОС

Абрикосовий позитив

Зайшла вчора в магазин при хлібозаводі. Мені розповіли, що люди там працюють чотири ночі, потім два дні відпочивають, потім знову чотири дні роботи й два дні паузи, і знову... І це за 700 гривень!.. Якби кожне робоче місце керівники створювали з думкою про тео, що на цьому місці рано чи пізно працюватимуть їхні нащадки, такого свинства не було б.

Іду далі. Підходять до мені двоє з тих, хто знає ЯК читати Біблію, і пояснюють популярно, що потрібно любити ближнього, як себе самого. А я їм: хлопці, я згодна, навіть придумала економічну систему, суть якої — все, що створюєш чи робиш для себе, діли на сім мільярдів тих, хто живе на Землі. А вони мені у відповідь: ні, ми так не хочемо. Отакі віруючі? Що стосується мене, то я вірю в Абрикос. Бо вірити в добре, раціональне й не догматичне особисто мені набагато приємніше.

Тетяна НАТАЛИЧ.

Генічеськ
Херсонської області.

Листи читала Оксана КАЛУГІНА

Ухвалою господарського суду Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) від 05.11.2009 р. № 45/212Б порушена справа про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «ІВТЕКС» (ЄДРПОУ 31552095), адреса: вулиця Шевченка, 42А, м. Донецьк, 83017, п/р № 260083336 в ВАТ «Райффайзен Банк Аваль», м. Донецьк, МФО 335076, ІПН 315520905630; та введена процедура розпорядження майном. Мораторій введено з 05.11.2009 р.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Куріненко Олександра Станіславовича (ліцензія АБ № 176083).

Претензії кредиторів приймаються протягом тридцяти днів від публікації оголошення.

Ухвалою Господарського суду Сумської області (40030, м. Суми, пр-т Шевченка,18/1) по справі № 6/174-09 від 15 жовтня 2009р. порушено провадження у справі про банкрутство стосовно ДП СУ "Хіммонтаж-14" ЗАТ "Промтехмонтаж-1" (код ЄДРПОУ 01413922, п/р № 26001301702127 в СЦВ "Промінвестбанк", МФО 337278, юридична адреса: 40012, м. Суми, вул. Прикордонна, 1).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Чупруна Євгена Вікторовича (ліцензія серія АВ № 347189 від 05 вересня 2007 р, адреса: 40000, м. Суми, вул. Петропавлівська, 74, к. 49А). Письмові заяви з вимогами до боржника, а також документами, що їх підтверджують приймаються протягом 30 днів з дня опублікування даного оголошення.

Постановою господарського суду Житомирської області (10002, м. Житомир, майдан Путятинський, 3/65) від 14.06.2001 р. по справі № 1/88-Б відкрите акціонерне товариство фірма «Агромашсервіскомплект» (Житомирська обл., м. Бердичів, вул. Нізгурецька, 16, ЄДРПОУ 20408967, п/р: 26009301980509, у Бердичівському відділенні Ощадбанку № 73, МФО 371018) визнано банкрутом та відкрита ліквідаційна процедура.

Ліквідатором призначено Рибій Олега Володимировича, ліцензія АВ № 158520 від 09.01.2007 р., 01133, м. Київ, б-р Л. Українки, 10, кв. 36.

Претензії приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Українська аграрна біржа повідомляє, що сто дев'ятнадцятий спеціалізований аукціон з продажу скрапленого газу для потреб населення відбудеться 26 листопада 2009 року о 12-00 годині за адресою: м. Київ, вул. Саксаганського, 1.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО ОБСЯГИ СКРАПЛЕНОГО ГАЗУ, ЩО БУДУТЬ ВИСТАВЛЕНІ НА СПЕЦІАЛІЗОВАНОМУ АУКЦІОНІ № 119 З ПРОДАЖУ СКРАПЛЕНОГО ГАЗУ ДЛЯ ПОТРЕБ НАСЕЛЕННЯ 26.11.2009 р.

№ позиції	Обсяг газу в одному лоті, тонн	Кількість лотів, одиниць	Загальний обсяг газу, тонн	Ціна за 1 тонну газу (з ПДВ), гривень	Початкова вартість одного лоту (з ПДВ), гривень	Загальна вартість газу (з ПДВ), гривень	Умови транспортування газу
Пропозиція ВАТ «Укрнафта» (обсяги грудня 2009 року)							
Гнідинцівський ГПЗ							
1	25	70	1 750	2 400,00	60 000,00	4 200 000,00	залізницею
2	21	51	1 071	2 400,00	50 400,00	2 570 400,00	автотранспортом
Умови поставки: 1) Продавець проводить продаж скрапленого газу на умовах самовивозу покупцем придбаних обсягів,залізничним або автомобільним транспортом, оплату за перевезення скрапленого газу залізничним транспортом здійснює Покупець по окремому договору з транспортною організацією. 2) Продавець проводить відвантаження оплачених обсягів скрапленого газу у автомобільний транспорт Покупця.							
Качанівський ГПЗ (Качанівське в-во)							
3	21	44	924	2 400,00	50 400,00	2 217 600,00	автотранспортом
Качанівський ГПЗ (Глинсько-Розбишівське в-во), ***бутан технічний***							
4	21	35	735	2 400,00	50 400,00	1 764 000,00	автотранспортом
Умови поставки: 1) Продавець проводить відвантаження оплачених обсягів скрапленого газу у автомобільний транспорт Покупця.							
Долинський ГПЗ (Бориславське в-во)							
5	7	8	56	2 400,00	16 800,00	134 400,00	автотранспортом
Долинський ГПЗ (Долинське в-во)							
6	21	15	315	2 400,00	50 400,00	756 000,00	автотранспортом
Долинський ГПЗ (Долинське в-во)							
7	50	1	50	2 400,00	120 000,00	120 000,00	автотранспортом з АГНД
Всього:			**4 901**			**11 762 400,00**	
Умови поставки: 1) Продавець проводить відвантаження оплачених обсягів скрапленого газу у автомобільний транспорт Покупця.							
Пропозиція ДК «Укргазвидобування» (обсяги грудня 2009 року)							
Виробництво Шебелинського ВПГКН філії УПГГК, ***бутан технічний***							
8	21	14	294	2 400,00	50 400,00	705 600,00	автотранспортом
Виробництво Тимофіївської УПВВ філії ГПУ "Полтавагазвидобування"							
9	21	68	1 428	2 400,00	50 400,00	3 427 200,00	автотранспортом
Виробництво Яблунівського ВПГ філії Управління з переробки газу та газового конденсату							
10	35	31	1 085	2 400,00	84 000,00	2 604 000,00	залізницею
Виробництво ТЦСК Базилівщина філії Управління з переробки газу та газового конденсату							
10	35	31	1 085	2 400,00	84 000,00	2 604 000,00	залізницею
Виробництво Юліївського ГКР ГПУ "Харківгазвидобування"							
11	25	36	900	2 400,00	60 000,00	2 160 000,00	залізницею
Всього:			**4 792**			**11 500 800,00**	
Умови поставки: 1) Постачання скрапленого газу на грудень 2009 року здійснюється на умовах франко-завод. 2) Оплату автотранспорту і рухомого складу Покупець проводить самостійно.							

Зміни до пропозицій на продаж оприлюднюються шляхом розміщення на WEB-сторінці УАБ за адресою:**http://www.uame.com.ua/energo**.

Заявки на купівлю за встановленою формою приймаються з 9-00 до 18-00 години до**25 листопада 2009 р**. включно.

УВАГА!

1. Відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 23 грудня 2004 року №1736, учасник-покупець додатково до заявки на купівлю повинен надати до 15-00 години 25 листопада 2009 року на Українську аграрну біржу довідку про обсяги та напрями реалізації скрапленого газу, придбаного на попередньому спеціалізованому аукціоні, за формою, що затверджена рішенням Аукціонного комітету від 17 листопада 2005 року (форму довідки можна отримати на WEB-сторінці УАБ за адресою: http://www.uame.com.ua/energo або по факсу).

2. Сплата учасниками аукціонів попередніх внесків здійснюється на спеціалізований рахунок УАБ № 2600500019536 в ВАТ КБ "Хрещатик", м. Київ, МФО 300670, код за ЄДРПОУ 23389377.

Українська аграрна біржа, тел. (044) 289-50-48, 289-54-87, 284-38-60

http://www.uame.com.ua, E-mail: exch@uame.com.ua

У відповідності до постанови господарського суду міста Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) від 30.10.2009 р. по справі № 43/142 Київське колективне підприємство матеріальних ресурсів «Київголовпостач» (адреса: 02002, м. Київ, вул. М. Раскової, 13, п/р 26002301330213 в Дніпровському відділенні ПІБ м. Києва, МФО 322142, код ЄДРПОУ 01886750) визнано банкрутом, відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором Київського колективного підприємства матеріальних ресурсів «Київголовпостач» призначено арбітражного керуючого Короленка Віктора Вікторовича (адреса: 01054, м. Київ, вул. Олеся Гончара, 96, кв. 41, ліцензія серії АБ № 216930 від 13.04.2005 р.).

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня публікації оголошення.

Ухвалою Господарського суду Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) від 08.09.2009 р. порушено провадження у справі № 25/164/09 про банкрутство Відкритого акціонерного товариства "Азовкабель" (71101, Запорізька область, м. Бердянськ, вул. Кабельників, 3, код ЄДРПОУ 00214511, р/р 26001196897501 в АКІБ "УкрСиббанк", МФО 351005). Розпорядником майна боржника призначено арбітражного керуючого Плахотника Олександра Олеговича, ліцензія АВ № 158377 від 13.11.2006 р., адреса для кореспонденції: 71112, Запорізька область, м. Бердянськ, вул. Перемоги, б. 45/36, оф. 4. Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів від дня опублікування цього оголошення.

Постановою господарського суду м. Києва (м. Київ, 01030, вул. Б. Хмельницького, 44) від 29.09.2009 р. у справі № 28/91-Б товариства з обмеженою відповідальністю «Золотий Віл» (код ЄДРПОУ 30974099; м. Київ, 03164, вул. генерала Наумова, 23-б; п/рахунок 26000300950 в АКБ «Форум», МФО 322948) визнано банкрутом.

Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Бакуменка В. І. (ліцензія АВ № 307243; м. Київ, 04116, вул. Довнар-Запольського, буд. 4, кв. 82).

В оголошені, що опубліковано в газеті «Голос України» № 186 від 03.10.09, датою порушення справи про банкрутство ТОВ «Систем-Антрацит-Енерго» вважати 20.08.09 р. замість 14.09.09 р., яка є датою введення процедури розпорядження майном боржника.

Постановою господарського суду Донецької області від 11 листопада 2009 року у справі № 45/213б Товариство з обмеженою відповідальністю виробничо-комерційна фірма «ВЕКТОР» (код ЄДРПОУ 30482839; адреса: вул. Космонавтів, буд. 3, м. Донецьк, 83012) визнано банкрутом, відкрито ліквідаційну процедуру строком на 6 місяців, ліквідатором призначено голову ліквідаційної комісії Маншиліну Ганну Олександрівну, що мешкає за адресою: вул. Чапаєва, буд. 118, с. Спартак Ясинуватського району Донецької області.

Заяви кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня публікації цього оголошення на адресу ліквідатора.

Господарський суд Черкаської області (18005, м. Черкаси, бул. Шевченка, 307) ухвалою від 29.10.2009 р. порушив провадження у справі № 14/2699 про банкрутство Тальнівського районного державно-кооперативного міжгосподарського будівельно-монтажного об'єднання «Райагробуд» (код ЄДРПОУ 03887767, адреса: 20400, Черкаська область, м. Тальне, вул. Польова, 1, р/р 26009051504041 в ГРУ ЗАТ КБ «Приватбанк», м. Черкаси, МФО 354347).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Назаренка Сергія Анатолійовича (ліцензія № 271662 серія АБ від 23.01.2006 р., поштова адреса: 18000, м. Черкаси, вул. Добровольського, буд. 3/1, кв. 25).

Заяви кредиторів з грошовими вимогами до боржника та бажаючих прийняти участь у його санації приймаються в місячний термін з дня опублікування цього оголошення.

Ухвалою від 05.10.2009 року у справі № 50/622 господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) порушено провадження у справі про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Експотрейд» (01103, м. Київ, вул. Кіквідзе, 13, код ЄДРПОУ 30213515) та введено процедуру розпорядження майном. Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Білика Юрія Миколайовича (ліцензія серії АВ № 347249 від 09.10.2007 р., м. Київ, вул. Ахматової, 13-б, кв. 67). Заяви кредиторів та інвесторів, які бажають взяти участь в санації підприємства, приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

Ухвалою від 05.10.2009 року у справі № 50/623 господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) порушено провадження у справі про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Торговий дім «Сатурн» (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 31, код ЄДРПОУ 30550877) та введено процедуру розпорядження майном. Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Білика Юрія Миколайовича (ліцензія серії АВ № 347249 від 09.10.2007 р., м. Київ, вул. Ахматової, 13-б, кв. 67). Заяви кредиторів та інвесторів, які бажають взяти участь в санації підприємства, приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

Втрачене свідоцтво про реєстрацію представництва Громадської організації «Всесвітній конгрес Азербайджанців» в Україні від 08.12.2006 року № 218 вважати недійсним.

Постановою Господарського суду Луганської області (91016, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3А) від 03.11.2009 р. у справі № 22/68б визнано банкрутом Приватне підприємство «Технотрейд-Луганськ», ід. код 33112287; адреса: 91011, Луганська область, м. Луганськ, вул. Чайковського, буд. 72.

Ліквідатором призначено Сиволобова Максима Марковича (поштова адреса: 91002, м. Луганськ, ділянка Цупова, 22; ліцензія АВ № 347064 від 25.06.07 р.).

Заяви кредиторів приймаються протягом місяця з дня публікації цього оголошення.

Господарський суд Луганської області (91016, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3-а) постановою від 16.11.2009 року у справі № 22/84б визнав банкрутом товариство з обмеженою відповідальністю «СПЕЦМЕГАСЕРВІС», ідентифікаційний код 36189677, м. Луганськ, кв. Шевченко, буд. 14, та відкрита ліквідаційна процедура строком до12 місяців, тобто до 16.11.2010 року.

Ліквідатором банкрута призначено голову ліквідаційної комісії Синього Миколу Олександровича, ідентифікаційний номер 3095610839.

Заяви кредиторів приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення за адресою: 91033, м. Луганськ, кв. Шевченко, буд. 14.

Постановою господарського суду Сумської області від 02.11.2009р. у справі №12/152-09 визнано банкрутом ФОП Ружину Г.В. (41100, м. Шостка, вул. Комуністична, 3, кв. 99, ід. номер 2468518042), та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Солдаткіна Ігоря В`ячеславовича (ліцензія серії АВ № 347054 від 20.06.2007р., адреса: 40000, м. Суми, вул. Петропавлівська, 74, к. 49А).

Заяви кредиторів приймаються до 04.01.2010р.

Державна екологічна інспекція в Київській області повідомляє про втрату службового посвідчення № 058 дійсне до 20.07.10 р. на ім'я Бурлаченка Олександра Сергійовича - головного спеціаліста відділу оперативного міжрайонного екологічного контролю та радіаційної безпеки - інспектора з охорони навколишнього природного середовища в Київській області. Дане посвідчення вважати недійсним.

ОГОЛОШЕННЯ ПРО РЕЗУЛЬТАТИ ПРОВЕДЕННЯ КОНКУРСУ НА ПРАВО ОРЕНДИ ДЕРЖАВНОГО МАЙНА.

Інститут мікробіології і вірусології ім. Д. К. Заболотного НАН України дякує за участь в конкурсі та повідомляє:

1. переможцем конкурсу на право оренди **трьох боксових кімнат другого поверху** корпусу науково-адміністративного призначення обрано ТОВ «Опусмед», що знаходиться за адресою: 08131, Київська обл., с. Софіївська Борщагівка, вул. Болгарська, 30, тел. 465-92-87;

2. переможцем конкурсу на право оренди **кімнат п'ятого поверху** корпусу науково-адміністративного призначення обрано ТОВ «»Міжнародний науковий медичний центр «МАКСВЕЛ США», що знаходиться за адресою: 03191, м. Київ, вул. Вільямса, 11, корп. 1, кв. 131, тел. 257-13-15.

Філія ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області та ліквідатор ДП "Пролетарське РБУ", повідомляють про проведення аукціону з продажу активів. На аукціон виставляються активи ДП "Пролетарське РБУ", які знаходяться за адресою: м. Донецьк, вул. Степногорська, 19 зі зниженням початкової ціни продажу на 10%: 1. Сукупність інвентарних об'єктів (частина котельної (літ. Р-1) в аварійному стані, площа - 182,6кв.м. с замощенням (асфальтове покриття), без правоустановчих документів; цистерна протипожежна V=5м3, площа - 19,6кв.м., під розбирання; автомобіль "ЖУК" без документів; димова труба, металева (демонтована); замощення (асфальтове покриття), початкова ціна продажу - 69246,90грн. без ПДВ, гарантійний внесок - 6924,69грн. 2. Будівля душових та нарядних (літ. С-1), площа - 1216,8кв. м с замощенням (асфальтове покриття), під розбирання, початкова ціна продажу - 102972,60грн. без ПДВ, гарантійний внесок - 10297,26грн. 3. Будівля трансформаторної (літ. Ш) в аварійному стані, площа - 84,0кв.м., без правоустановчих документів, початкова ціна продажу - 27144,00грн. без ПДВ, гарантійний внесок - 2714,40грн. З фіксованими умовами аукціону можна ознайомитись у організатора аукціону. Гарантійний внесок у розмірі 10% від початкової ціни реалізуємого майна та реєстраційний збір для реєстрації учасників аукціону-17,00грн. перераховуються на р/р. 260077397 в ДОД ВАТ "Райффайзен Банк Аваль" м. Донецька, МФО 335076, ОКПО 26252727, Філії ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області. Для участі в аукціоні необхідно надати письмову заяву організатору аукціону Філії ДГУ Агентство з питань банкрутства в Донецькій області, за адресою: м. Донецьк, пр-т Комсомольський, 8. Строк надання заяв 27 календарних днів до 13.00 год. 17 грудня 2009р. включно. Аукціон відбудеться після 30 календарних днів із дня публікації інформації 21 грудня 2009р. об 11.00 год. на Донецькій товарної біржі за адресою: м. Донецьк, вул. Первомайська, 12. Переможець аукціону на підставі затвердженого протоколу аукціону укладає договір купівлі - продажу з ліквідатором ДП "Пролетарське РБУ". Довідки за телефонами: 304-37-21, 304-77-83.

ПАРАД ПОРАД

№ 220 (4720) П'ЯТНИЦЯ, 20 ЛИСТОПАДА 2009

Сьогодні в Україні мінлива хмарність, часом дощ. Вітер південно–західний, північно–західний, 5—14 м/с, поривчастий. Температура в більшості областей 1—9 градусів тепла, на заході й півдні вночі 4—10, вдень 10—15.

ЦЬОГО ДНЯ, 20 ЛИСТОПАДА

■ **1867.** Помер Петро Клодт, скульптор і майстер ливарної справи. Зокрема, створив (у співавторстві) пам'ятник князю Володимиру в Києві. ■ **1869.** Народилась російська поетеса Зінаїда Гіппіус. ■ **1910.** Помер Лев Толстой. ■ **1917.** Центральна Рада ухвалила ІІІ Універсал, яким проголосила Українську Народну Республіку. ■ **1954.** Встановлено Всесвітній день дитини. ■ **1963.** Декларація ООН про ліквідацію всіх форм расової дискримінації. ■ **1969.** Король футболу бразилець Пеле забив свій тисячний гол.

ЖИТТЯ НА КОЛЕСАХ

Обережно, за кермом — двоє!

Скажете, так не буває? А от буває, якщо за кермом — вагітна жінка. Сідати за кермо в цікавому стані чи ні — кожна майбутня мама вирішує для себе сама. Звичайно, якщо стаж водіння невеликий, то краще утриматися від практики. Але й автолюбителькам зі стажем не варто забувати про основні правила безпеки.

* Для початку знайдіть в Інтернеті, роздрукуйте й приклейте на заднє скло знак «вагітна за кермом» **(схожий — на фото)**. На жаль, офіційних наклейок поки що немає.

* Подбайте про зручний пасок безпеки. Зараз є спеціальні, для вагітних за кермом.

* Нехай невеличка подушечка буде поруч — вона допоможе, якщо раптом заболіла спина.

* Сидіння треба відсунути подалі, але так, щоб ноги нормально діставали до педалей.

Інші рекомендації — такі, як і для інших водіїв: обережність і суворе дотримання ПДР. Утім, є ще й медичні протипоказання до водіння автомобіля під час вагітності:

1. Загроза викидня (кровотеча, біль у животі тощо.).
2. Токсикоз на початку вагітності (нудота, непритомність, слабкість).
3. Якщо підвищений артеріальний тиск (130/80 і вище) чи знижений (80/50 і нижче).
4. Будь-який ступінь анемії (запаморочення, слабкість, непритомні стани).
5. Набряклість ніг.
6. Великий живіт.
7. Пізній строк вагітності.

* Варто також враховувати погодні умови. Незабаром зима з її сюрпризами, а значить — будьте дуже обережними.

* Не варто забувати й про підвищену емоційність вагітної. Часом інші водії й пішоходи поводяться зовсім безглуздо, а зайві стреси майбутній мамі не потрібні.

* Врахуйте: маля в животику активне не за графіком. І кожен стусан улюбленою маленькою ніжкою майбутня матуся відчуває дуже сильно. А за кермом, погодьтеся, такі привіти від пузожителя — не завжди приємний сюрприз.

Звичайно, ідеальний варіант — коли вас підвозить чоловік чи близька людина. У будь-якому разі — сядете ви за кермо чи будете пасажиром — щасливої вам дороги й легкої вагітності!

Ірина ВОЛОШКА.
Фото з сайта www.kid.ru.

Поради збирала Оксана КАЛУГІНА (oksana@golos.com.ua).

Особливо корисні при простудах бруньки сосни

ВАШЕ ЗДОРОВ'Я

Ледь відчувши симптоми застуди, багато хто піддається паніці й скуповує масу непотрібних препаратів. А втім, не з цього варто починати лікування. Насамперед треба, щоб лікар поставив діагноз, а потім пройти призначений ним курс лікування.

Моя бабуся, яка пропрацювала терапевтом 30 років, казала, що гігієна починається з чистої постільної білизни, вимитої підлоги і свіжого повітря. Саме прогулянки на свіжому повітрі загартовують, зміцнюють імунітет і надають бадьорості й сил. Та й для лікування бабуся радила вживати якомога більше натуральних компонентів.

При ангіні допомагають ось такі часті полоскання горла.

* Розчин яблучного оцту (чайна ложка на 200 мл теплої води). У перший день цю процедуру повторювати через кожні дві години, у міру зменшення болю — збільшити інтервал.

* Десять грамів сухого листя евкаліпта залити 200 мл окропу. Настояти, укутавши, 2 години, процідити. Полоскати горло вранці після їжі, після обіду й на ніч.

* Столову ложку квіток ромашки медичної залити двома склянками гарячої води. Настояти 10—15 хвилин на водяній бані, остудити, процідити й додати 1—2 чайні ложки меду.

* Дві чайні ложки листя або бруньок ожини заварити 200 мл окропу. Настояти, укутавши, 2 години, процідити. Полоскати горло кілька разів на день.

* Відвар подорожника із прополісом — чудовий засіб при захворюваннях горла. Взяти столову ложку сухого подрібненого листя подорожника, залити склянкою окропу й варити 10—15 хвилин. Настояти півгодини—годину, додати 40 крапель 20%-ної спиртової настоянки прополісу. Використовувати можна не тільки при ангіні, а й при захворюваннях ясен, слизової оболонки порожнини рота.

Особливо корисні при простудних захворюваннях бруньки сосни. Вони містять велику кількість смоли, ефірну олію, дубильні речовини, мінеральні солі, вітаміни С и К. Відвари бруньок застосовують у медицині як відхаркувальний, протизапальний, кровоспинний і дезінфікуючий засіб.

При бронхіті чайну ложку соснових бруньок і дві чайні ложки листя евкаліпта заливають половиною склянки води й розігрівають на вогні. З аркуша ватману скручують лійку й через неї вдихають 20— 50 раз. Видихати потрібно назовні.

При застуді треба пити якнайбільше рідини. Корисне питво з високим вмістом вітаміну С — журавлиний або чорнично-порічковий морси, настій шипшини, апельсиновий сік, дуже добре зцілюють чаї з листя малини, квіток липи й бузини, меліси, м'яти, календули, чебрецю, плодів шипшини.

Вікторія ЧЕРНЯВСЬКА.
Фото автора.

Час укривати троянди

КЛУМБА

Однією з головних умов успішного розвитку троянд, їх рясного і тривалого квітування в наступному році є захист кущів від морозів — надійне укриття на зиму. Витривалість рослин залежить не лише від способів укриття, а й від зимостійкості сортів, місця насадження і дотримання правил агротехніки. Гірше перезимовують слабкі рослини: виснажені надмірним обрізуванням, вражені шкідниками та хворобами, або ж «перегодовані» азотними добривами.

Стійкість троянд до низьких температур залежить від їх загартовування, яке відбувається поступово в осінній період. Спочатку припиняється ріст, починають зневоднюватися клітини і крохмаль перетворюється на цукри. Саме такі фізіологічні процеси відбуваються при невеликих мінусових температурах. Тому укривати кущі троянд слід не одразу після осіннього похолодання, а варто деякий час (10—12 днів) витримати їх при температурі -2—5° С. Підготовка молодих кущів до зимівлі найкраще проводити у суху сонячну погоду, коли вночі земля підмерзає, а вдень розтає і підсихає.

Деякі сорти, наприклад, чайно-гібридні троянди, можуть обмерзнути зимою без накриття навіть при температурі -10° С. Більш стійкими до низьких мінусових температур є троянди флорибунда, ремонтантні, ампельні, мініатюрні, ґрунтопокривні. Найбільш зимостійкі — паркові троянди. Багато сортів цієї групи можуть зимувати без накриття або вимагають лише обгортання землею на висоту 20 сантиметрів.

Для полегшення доступу до кущів троянд під час укриття на зиму їх обрізають, при цьому зрізують лише верхівки пагонів. Потім рослини з профілактичною метою обробляють 3%-ним розчином бордоської рідини.

Виткі та паркові троянди обрізати восени не варто, при цьому пагони нагинають та укладають (під них можна підкласти соснові гілки), потім пришпилюють до землі. Дуже обережно нагинають до землі штамбові троянди. Щоб запобігти загнивванню крони штамбу, під нею роблять настил із піску або соснових гілок.

Укривати молоді насадження троянд доцільно таким способом: спочатку кущі обкладіть сосновими гілками та листям, а зверху підгорніть сухою землею чи тирсою. Для укриття менш зимостійких троянд застосовують повітряно-сухий метод, який забезпечує надійний захист рослин у зимовий час. Над рослинами встановлюють каркаси із дроту чи дерев'яних рейок заввишки 50—70 сантиметрів, зверху та з боків укладають утеплюючий матеріал та накривають поліетиленовою плівкою або ж обкладають кущі сосновими гілками, накривають поролоном або цупким папером, а вже зверху плівкою. Взимку у відлигу доцільно в укритті зробити душники й провітрити рослини.

Оптимальний місяць для укриття троянд на Поліссі та у Лісостепу — листопад.

Владислава ПАТОКА,
кандидат біологічних наук,
Олексій ПАНЄВІН, агроном.
Фото з сайта http://hronoss.mylivepage.ru.

Редактор номера Яна СТАДІЛЬНА.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ,** Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2009 рік: для фізичних осіб — 10,00 грн. та 6,00 грн., для підприємств і організацій — 30,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 150000.

Друк: ТОВ «Мега-Поліграф», 02660 м. Київ, вул. Алма-Атинська, 2/1, тел. (044) 451-86-70

Зам15631

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»